

Przegląd aktualności podatkowych od LTCA

Z pasji do podatków

polecane artykuły

**Zbliża się termin raportowania
o terminach zapłaty w transakcjach
handlowych!**

Grzegorz Niebudek

**Nowelizacja przepisów
MDR – przegląd
proponowanych zmian**

Anna Kubicz

KSeF – OFFLINE24

Kajetan Kubicz

temat miesiąca

Deregulacja jak Titanic

Marcin Zarzycki

Chcesz płacić **nizsze** **podatki?**

Skontaktuj się z nami →

LTCA Zarzycki Niebudek Kubicz Sp. k.

+48 795 005 007

biuro@ltca.pl

www.ltca.pl

Spis treści

Przegląd najciekawszych artykułów	4
Deregulacja jak Titanic	5
Zbliża się termin raportowania o terminach zapłaty w transakcjach handlowych!	7
Nowelizacja przepisów MDR – przegląd proponowanych zmian	10
Ojciec VATEUSZ na tropie	15
KSeF – OFFLINE24	17
Korekta cen transferowych jednak w VAT?	19
Otrzymane dofinansowanie a VAT	21
Certyfikat rezydencji spółki transparentnej podatkowo	23
Jak odliczać zapłacony minimalny podatek dochodowy w kolejnych latach?	26
Prowizja w kryptowalutach bez CIT	28
Czasowe wykorzystywanie składnika majątku do celów mieszanych a CIT Estoński	31
Inwestycje w kontrakty futures – uwaga na przychody pasywne w estońskim CIT	33
Wypłata dywidendy do zagranicznego holdingu – analiza WHT	35
Ulgą termomodernizacyjna – rozliczenie za 2024 r. po raz ostatni pozwoli na odliczenie niektórych wydatków	39
Organizacja konkursów dla pracowników (i nie tylko) – źródła przychodu w PIT	42
Ulgą B+R w Podatkowej Grupie Kapitałowej	45
Ceny transferowe a nieruchomości – jak ustalać czynsze i wartości rynkowe?	48
APA (Upřednie Porozumienia Cenowe) – kiedy warto się o nie ubiegać?	51
Przywrócenie terminu do wniesienia odwołania czy jest możliwe?	53
Nieprawidłowe barwienie paliwa nie przekreśla prawa do zwolnienia z akcyzy	55
Szybkie Q&A z tematu E-DORĘCZEŃ – moje TOP 4	58
Nadciągą pełna cyfryzacja CEIDG – już niedługo nie załatwisz sprawy w urzędzie	60
Status konsumencki przedsiębiorcy w świetle projektowanych zmian legislacyjnych – propozycje Ministerstwa Sprawiedliwości	62
Sprawozdanie finansowe wykazało stratę – i co dalej?	64
Nowe obowiązki dla firm w związku z obowiązującym rozporządzeniem GPSR o ogólnym bezpieczeństwie produktów	66
Depozyt nieprawidłowy bez podatku PCC – korzystna interpretacja Dyrektora KIS	68
Kalendarz podatkowy	70
Harmonogram szkoleń i webinarów / maj 2025	73
Z życia LTCA	76

01.

**Przegląd najciekawszych
artykułów**

Deregulacja jak Titanic

Marcin Zarzycki

Adwokat, Doradca Podatkowy

Polska deregulacja jak Titanic

Jakiś czas temu wspólnie z Artur Kuczmowski dyskutowaliśmy o zespole ds. deregulacji i wyraziliśmy (jak się okazało słuszną) obawę, że to pompowanie balonika, a sam zespół pociągnie do wyborów, a może chwilę dłużej i na tym jego rola się skończy...

I nie dalej jak w sobotę nasze przewidywania się spełniły, albowiem główny architekt całego projektu deregulacyjnego – Rafał Brzóska ogłosił, że z końcem maja odchodzi z projektu.

Swoją drogą, ciekawa zbieżność terminów – pierwsza tura wyborów prezydenckich jest 18 maja, a druga 1 czerwca...

A mi od razu przyszło do głowy skojarzenie z jednym z najbardziej kultowych obrazów kina, czyli Titaniciem z niesamowitym Leonardo Di Caprio w roli Jacka Dawsona!

W historii naszej deregulacji Titaniciem jest nasze państwo, pasażerami my wszyscy – obywatele, podatnicy, przedsiębiorcy, a w rolę nieustraszonego Jacka wcielił się sam Rafał Brzóska.

Zaczęło się podobnie – wielkie plany, start rejsu z niesamowitą pompą, radość i nadzieje na lepsze jutro..

Początek rejsu był wręcz wymarzony, wszystko przebiegało w wyśmienitej atmosferze, orkiestra grała, a pasażerowie spokojnie oddawali się przyjemnościom podróży.

Niestety przez błędy załogi nasz statek uderzył z pełnym impetem w górę lodową (którą tej sytuacji są przepisy i regulacje), z którą nawet taki kolos nie był sobie w stanie poradzić..

Nasz Titanic zaczął tonąć, a pasażerowie wpadli w panikę szukając ratunku, nie wiedząc, że przetrwają tylko nieliczni...

I tutaj mamy tylko jedną nieścisłość w porównaniu do filmu, albowiem nasz rodzimy Jack Dawson – w przeciwieństwie do swojego filmowego odpowiednika – ujdzie w życie wskakując w ostatniej chwili na tratwę.

ALE reszta pasażerów niestety pozostała w zimnych wodach oceanu i na statku, który niechybnie zmierza na dno...

Jedno jednak jest dalej jak w filmie – orkiestra wciąż gra...

Zbliża się termin raportowania o terminach zapłaty w transakcjach handlowych!

Grzegorz Niebudek

Adwokat, Doradca Podatkowy

Za nami rozliczenie CIT za 2024 r. (dla podatników, których rok podatkowy, pokrywa się z kalendarzowym), jednak najwięksi podatnicy CIT mają jeszcze jeden obowiązek z którego muszą się wywiązać do końca kwietnia, tj. złożenie sprawozdania o stosowanych terminach zapłaty w transakcjach handlowych. Kto jest do tego zobowiązany? Co zawiera sprawozdanie? Jakie kary grożą za brak spełnienia obowiązku?

Kogo dotyczy obowiązek?

Obowiązek złożenia sprawozdania o terminach zapłaty w transakcjach handlowych dotyczy **podatników CIT, u których limit przychodów uzyskanych w roku podatkowym przekroczył kwotę 50 mln euro** przeliczanych na złote według średniego kursu euro ogłaszanego przez NBP w ostatnim dniu roboczym roku kalendarzowego poprzedzającego rok podania indywidualnych danych podatników do publicznej wiadomości.

Lista tych podmiotów jest powszechnie dostępna i można ją znaleźć [tutaj](#).

Warto zaznaczyć, że konstrukcja przepisów wskazuje, że podatnicy podatku dochodowego od osób prawnych, którzy uzyskali przychód przekraczający 50 mln euro w roku podatkowym zakończonym w 2023 r., których indywidualne dane podatkowe zostały podane przez ministra finansów do publicznej wiadomości w terminie do 30 września 2024 r. będą zobligowani do złożenia sprawozdania o terminach zapłaty za rok 2024.

Z obowiązku złożenia sprawozdania zostały zwolnione:

- podatkowe grupy kapitałowe,
- podmioty publiczne będące podmiotami leczniczymi,
- podmioty lecznicze będące spółkami kapitałowymi, utworzone przez Skarb Państwa albo przez jednostkę samorządu terytorialnego.

Termin i forma złożenia sprawozdania.

Sprawozdanie składa się **do 30 kwietnia każdego roku**.

Za przekazanie sprawozdania w terminie odpowiedzialni są **kierownicy** podmiotów, które mają obowiązek złożyć sprawozdanie.

Kierownik podmiotu to **członek zarządu lub innego organu zarządzającego** tego podmiotu, osoba pełniąca funkcję takiego organu, **a jeżeli w podmiocie tym nie działa taki organ – osoba zarządzająca jego działalnością**.

Sprawozdanie składa się **wyłącznie w formie elektronicznej** przez portal: biznes.gov.pl **do Ministerstwa Rozwoju i Technologii**.

Sprawozdanie można podpisać:

- profilem zaufanym lub
- podpisem kwalifikowanym.

Sprawozdanie **może być złożone również przez pełnomocnika lub prokurenta***.

**jeśli sprawozdanie składa pełnomocnik bądź prokurent, należy uiścić opłatę skarbową odpowiednio za złożenie pełnomocnictwa albo wypisu z KRS potwierdzającego ustanowienie prokury, a także złożyć dokument pełnomocnictwa / potwierdzający ustanowienie prokury*

Sprawozdanie – zakres przedmiotowy

Zakres danych, które należy umieścić w sprawozdaniu:

- firma (nazwa) i numer identyfikacji podatkowej;
- **wartość świadczeń pieniężnych otrzymanych** w poprzednim roku kalendarzowym **w terminie określonym w umowie**;
- **wartość świadczeń pieniężnych spełnionych** w poprzednim roku kalendarzowym **w terminie określonym w umowie**;
- wartość świadczeń pieniężnych **nieotrzymanych** w poprzednim roku kalendarzowym **w terminie określonym w umowie, w przypadku których przekroczone ten termin o:**
 - nie więcej niż 5 dni,
 - 6 do 30 dni,
 - 31 do 60 dni,
 - 61 do 120 dni,
 - więcej niż 120 dni;
- wartość świadczeń pieniężnych **niespełnionych** w poprzednim roku kalendarzowym **w terminie określonym w umowie, w przypadku których przekroczone ten termin o:**
 - nie więcej niż 5 dni,
 - 6 do 30 dni,
 - 31 do 60 dni,
 - 61 do 120 dni,
 - więcej niż 120 dni;
- **udział procentowy poszczególnych świadczeń pieniężnych nieotrzymanych w terminie w całkowitej wartości świadczeń pieniężnych należnych** w poprzednim roku kalendarzowym;
- **udział procentowy poszczególnych świadczeń pieniężnych niespełnionych w terminie w całkowitej wartości świadczeń pieniężnych, do których spełnienia zobowiązany był podmiot** w poprzednim roku kalendarzowym.

Warto zaznaczyć, że w sprawozdaniu wykazujemy tylko transakcje handlowe, tj. transakcje **których przedmiotem jest odpłatna dostawa towaru lub odpłatne świadczenie usługi, jeżeli strony, zawierają ją w związku z wykonywaną działalnością**.

Transakcjami handlowymi **nie są np.:**

- **odszkodowania i inne roszczenia związane z niewłaściwym wykonaniem umowy**, nawet jeśli konsekwencje z tego płynące (np. kary umowne)

- zostały przewidziane w treści umowy,
- zobowiązania wekslowe,
- **rekompensaty za koszty odzyskiwania należności**, czy roszczenia powstałe w wyniku kapitalizacji odsetek za opóźnienie w transakcjach handlowych.

Ustawa przewiduje również liczne wyłączenia od obowiązku raportowania. Problematiczne są również zagadnienia związane z raportowaniem korekt, rabatów, płatności na rzecz faktora i wiele innych zagadnień.

Sankcje za brak sprawozdania

Zgodnie z przepisami, kto, będąc odpowiedzialnym za **przekazanie sprawozdania** o terminach zapłaty w transakcjach handlowych, dopuszcza do jego nieprzekazania w terminie, o którym mowa w tym przepisie, **podlega karze grzywny** (art. 24 § 1 KW: Grzywnę wymierza się w wysokości od 20 **do 5000** złotych).

Należy również pamiętać, że zakazane jest nadmierne opóźnianie się ze spełnianiem świadczeń pieniężnych (ma miejsce w przypadku, gdy w okresie 3 kolejnych miesięcy suma wartości świadczeń pieniężnych niespełnionych oraz spełnionych po terminie przez ten podmiot wynosi co najmniej 2 000 000 złotych).

Postępowanie w sprawie nadmiernego opóźniania się ze spełnianiem świadczeń pieniężnych, prowadzi Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów.

Każdy może zgłosić Prezesowi Urzędu zawiadomienie dotyczące podejrzenia wystąpienia nadmiernego opóźniania się ze spełnianiem świadczeń pieniężnych.

Nowelizacja przepisów MDR – przegląd proponowanych zmian

Anna Kubicz

Doradca Podatkowy

Po pięciu latach obowiązywania przepisów dotyczących schematów podatkowych (MDR), Ministerstwo Finansów przygotowało projekt nowelizacji Ordynacji podatkowej. Celem jest uproszczenie systemu, dostosowanie go do przepisów unijnych i wyroków TSUE, zmniejszenie obciążeń dla podatników i lepsze dopasowanie obowiązków do praktyki gospodarczej.

Poniżej prezentujemy krótki opis najważniejszych, zaproponowanych zmian, a o tych najciekawszych napiszemy w kolejnych publikacjach.

Opis zmian i podstawy ich wprowadzenia

Zwolnienie promotora z obowiązku raportowania z uwagi na tajemnicę zawodową

Na czym polega zmiana: Promotorzy (np. adwokaci, doradcy podatkowi, radcowie prawni) zostają zwolnieni z obowiązku raportowania schematów podatkowych, w przypadku schematów podatkowych niestandardyzowanych, które objęte są tajemnicą zawodową. W takim przypadku obowiązek ten może

przejsć na korzystającego albo innego promotora, który nie jest ustawowo zobligowany do zachowania tajemnicy zawodowej.

Uzasadnienie: Implementacja wyroku TSUE (C-694/20) oraz Dyrektywy DAC8. Nowelizacja wzmacnia ochronę prawną podmiotów wykonujących zawody zaufania publicznego i likwiduje niezgodność z prawem unijnym.

Usystematyzowanie i doprecyzowanie definicji

Na czym polega zmiana: W projekcie ustawy zaproponowano wiele zmian oraz uporządkowano kluczowe pojęcia, rozpoczynając od najbardziej ogólnych (np. uzgodnienie), przez schemat podatkowy, aż po szczegółowe (np. uczestnik uzgodnienia, cechy rozpoznawcze).

Uzasadnienie: Zauważono, że dotychczasowe definicje były niespójne i utrudniały wykładnię. Nowe definicje są bardziej zgodne z treścią Dyrektywy, a ich wdrożenie ma ułatwić interpretację i stosowanie przepisów przez podatników i organy podatkowe.

Zmiana definicji ogólnej cechy rozpoznawczej i powiązanie z kryterium głównej korzyści

Na czym polega zmiana: Zmiana definicji i doprecyzowanie ogólnych cech rozpoznawczych. Zawarcie w definicji ogólnej cechy rozpoznawczej kryterium głównej korzyści. W chwili obecnej prócz spełnienia ogólnej cechy rozpoznawczej do rozpoznania schematu należało spełnić również kryterium głównej korzyści. Nowe przepisy wprowadzą doprecyzowane, że pod pojęciem ogólnej cechy rozpoznawczej – rozumie się przez to właściwość uzgodnienia polegającą na tym, że wraz ze spełnieniem kryterium głównej korzyści spełniony jest co najmniej jeden z warunków wskazanych w art. 86a § 2 pkt 6:

Uzasadnienie: Dotąd relacja między cechą ogólną a kryterium głównej korzyści była nieczytelna i powodowała błędne raportowanie. Dodatkowo część definicji ogólnych cech rozpoznawczych była niedoprecyzowana co budziło wątpliwości interpretacyjne.

Dodanie definicji „uczestnika uzgodnienia”

Na czym polega zmiana: Wprowadzono legalną definicję uczestnika uzgodnienia.

Uzasadnienie: Dodanie definicji legalnej uczestnika uzgodnienia spowoduje uniknięcie sytuacji, w której w treści ustawy, ustawodawca dotychczas posługiwał

się pewnym pojęciem legalnym bez jego uprzedniego wprowadzenia do definicji legalnych.

Zmiana definicji „udostępnienia”

Na czym polega zmiana: Usunięto sformułowanie „oferowanie” z definicji „udostępnienia”.

Uzasadnienie: Definiowanie pojęcia „udostępniania” jako oferowanie prowadziło obecnie do powstania obowiązków niemożliwych do wykonania przez podmiot zobowiązany do raportowania. Dotyczyło to w szczególności sytuacji, w której promotor, który wcześniej oferuje opracowanie na rzecz klienta uzgodnienia, którego jeszcze nie opracował (nie przekazał jego założeń, etapów, mechanizmu funkcjonowania lub wdrażania lub sposobu uzyskania korzyści podatkowej), był już zobowiązany do przekazania informacji o uzgodnieniu do Szefa KAS w sytuacji, kiedy jeszcze nie może opisać jego mechanizmu.

Zmiana definicji „wdrożenia”

Na czym polega zmiana: Usunięto czynności takie jak oferowanie, zarządzanie wdrożeniem, nadzorowanie itp. z definicji wdrożenia.

Uzasadnienie: Wyeliminowanie z definicji „wdrożenia” czynności wskazanych powyżej ma zapobiec możliwości zrównywania momentu „oferowania” z „wdrażaniem” w sytuacji, w której klient rozważający możliwość przyjęcia oferty może ją przyjąć lub odrzucić.

Połączenie instytucji promotora i wspomagającego

Na czym polega zmiana: Zlikwidowano rozróżnienie na promotora i wspomagającego – wprowadzono jedną definicję „promotora”.

Uzasadnienie: Obecna dwoistość powodowała trudności w przypisaniu ról i obowiązków raportowych. Promotorem niezmiennie będą w szczególności podmioty lub osoby wykonujące zawody profesjonalne, tj. doradca podatkowy,

adwokat, radca prawny, biegły rewident, rzecznik patentowy, notariusz, osoby świadczące usługi prowadzenia ksiąg rachunkowych, księgowy lub bank lub inna instytucja finansowa, tak więc zawody i instytucje, które obejmują szeroko rozumiane usługi doradcze i konkretną pomoc w kształtowaniu oraz prowadzeniu strategii podatkowej podatników.

Zmiana konstrukcji obowiązku raportowania i terminów

Na czym polega zmiana: Ujednolicenie przepisów dotyczących obowiązku raportowania przez promotora i korzystającego – wprowadzenie jasnych przesłanek, od kiedy biegnie termin 30 dni.

Uzasadnienie: W obecnych przepisach brakowało spójnego systemu wskazującego moment powstania obowiązku, doprowadzało to do sytuacji, w których dotychczasowy „wspomagający” już w chwili wejścia w rolę „wspomagającego” mógł przekroczyć termin na zaraportowanie schematu podatkowego.

Likwidacja MDR-2

Na czym polega zmiana: Zniesienie obowiązku składania zawiadomienia MDR-2.

Uzasadnienie: Celem jest wyeliminowanie przypadków, w których na dany podmiot nałożone były podwójne obowiązki sprawozdawcze związane z dokumentami MDR. W dotychczasowym stanie prawnym, nierzadko dany podmiot najpierw zobowiązany był złożyć zawiadomienie MDR-2, a następnie informację MDR-1. Zgodnie z niniejszym projektem obowiązki ograniczone zostały do konieczności składania do Szefa KAS zawsze tylko jednego z tych dokumentów, nigdy dwóch.

Zawieszenie prawa do uzupełniania informacji MDR podczas kontroli

Na czym polega zmiana: Zawieszenie prawa do złożenia uzupełnienia MDR na czas kontroli.

Uzasadnienie: Podmioty składające MDR nie będą miały uprawnień do jego uzupełnienia na czas trwania kontroli w zakresie wykonania obowiązków wynikających z raportowania i będzie przysługiwało ponownie po zakończeniu tej kontroli. Uzupełnienie złożone podczas trwania kontroli nie będzie wywoływało skutków prawnych. W takim przypadku Szef KAS dokona zawiadomienia składającego uzupełnienie o jego bezskuteczności. Kwestie te zostały uregulowane w projektowanym art. 86h § 1d-1e Ordynacji podatkowej.

Zmiana w zakresie sankcji

Na czym polega zmiana: Zmniejszenie stawki z 720 stawek dziennych grzywny na 240 stawek dziennych.

Uzasadnienie: Aktualnie kary przewidziane w Kodeksie karnym skarbowym mogły wynieść maksymalnie około 9,6 mln EUR, podczas gdy jedne z najwyższych kar w Unii Europejskiej przewidzianych za niewypełnianie obowiązków w zakresie MDR wynoszą dla porównania około 870 tys. EUR w Holandii, 250 tys. EUR w Luxemburgu, 4 tys. EUR w Hiszpanii. Zgodnie z Dyrektywą – kary te powinny być proporcjonalne i w związku z tą rażącą dysproporcją proponuje się obniżenie kar z 720 stawek dziennych na 240 stawek dziennych

Rozszerzenie przesłanek odmowy nadania NSP

Na czym polega zmiana: Szef KAS będzie mógł odmówić nadania NSP, jeśli uzgodnienie nie spełnia znamion schematu podatkowego lub zostało już zaraportowane.

Uzasadnienie: Proponowane zmiany mają przyczynić się do uniknięcia wielokrotnego nadawania NSP temu samemu schematowi podatkowemu oraz rozwiązania dostrzeżonych problemów praktycznych leżących zarówno po stronie składających, jak i Szefa KAS.

Zniesienie obowiązku posiadania procedury wewnętrznej MDR

Na czym polega zmiana: Podmioty nie będą już musiały posiadać wewnętrznej procedury raportowania MDR.

Uzasadnienie: Posiadanie wewnętrznej procedury pozostanie zjawiskiem pożytecznym i pożądanym, niemniej należy podkreślić, że to w gestii samych podmiotów pozostanie decyzja o wprowadzeniu i stosowaniu wewnętrznej procedury w zakresie przeciwdziałania niewywiązywaniu się z obowiązku przekazywania informacji o schematach podatkowych.

Zmiana definicji wartości niematerialnych trudnych do wyceny

Na czym polega zmiana: Ujednolicenie z przepisami o cenach transferowych i wytycznymi OECD.

Uzasadnienie: Unifikacja terminologii w obszarze cen transferowych i MDR.

Wprowadzenie definicji czynności wspomagających

Na czym polega zmiana: Nowa definicja obejmuje pomoc w tworzeniu, organizacji lub wdrażaniu schematów.

Uzasadnienie: Dotąd brak było takiej definicji, co powodowało niepewność, kto powinien raportować.

Możliwość wydania przez ministra finansów rozporządzenia wyłączającego z raportowania uzgodnienia krajowe

Na czym polega zmiana: Minister Finansów będzie mógł – w drodze rozporządzenia – wyłączyć określone uzgodnienia krajowe z obowiązku raportowania.

Uzasadnienie: Konieczność elastycznego dostosowania zakresu MDR do zmieniającej się praktyki rynkowej i realnych zagrożeń. Uprawnienia Ministra Finansów umożliwią szybkie reagowanie bez konieczności zmiany ustawy.

Ograniczenie raportowania uzgodnień krajowych –

wprowadzenie progów

Na czym polega zmiana: Wprowadzenie limitów wartościowych (np. przychód powyżej 10 mln euro) jako warunku raportowania krajowego uzgodnienia.

Uzasadnienie: Dotychczasowe zasady prowadziły do masowego raportowania działań o niewielkim znaczeniu podatkowym. Celem zmian jest odciążenie systemu i ograniczenie obowiązku tylko do potencjalnie istotnych przypadków.

Uchylenie możliwości wystąpienia o interpretację przepisów MDR

Na czym polega zmiana: Przepisy MDR nie będą objęte zakresem indywidualnych interpretacji podatkowych.

Uzasadnienie: Stwierdzono, że MDR to reżim informacyjny – nie powinien być przedmiotem wykładni w drodze interpretacji.

Podsumowanie

Projektowana nowelizacja przepisów dotyczących schematów podatkowych (MDR) to odpowiedź na część problemów wynikających z dotychczasowego stosowania tych regulacji. Po ponad pięciu latach obowiązywania ustawy ustawodawca dostrzegł, że wiele przepisów jest nieprecyzyjnych, nadmiernie restrykcyjnych lub nieadekwatnych do praktyki gospodarczej.

Nowe regulacje mają kilka głównych celów:

- uproszczenie systemu i redukcja niepotrzebnych obowiązków raportowych,
- lepsze dopasowanie do prawa unijnego i wyroków TSUE,
- większa przejrzystość ról podmiotów zaangażowanych w schematy podatkowe,
- usprawnienie działania administracji skarbowej, która otrzymywać będzie bardziej trafne i selektywne informacje.

Nowelizacja porządkuje przepisy, redefiniuje kluczowe pojęcia, zmienia katalog cech rozpoznawczych, upraszcza obowiązki formalne (np. likwidacja

procedury wewnętrznej MDR), zmniejsza ryzyka prawne oraz po raz pierwszy nowelizuje te zakresy, które faktycznie były nieprecyzyjne, niejasne i powodowały wiele wątpliwości w stosowaniu przepisów.

Rekomendacje

Nowelizacja wymusi zarówno na przedsiębiorcach, jak i na doradcach konieczność zmiany dotychczasowego podejścia do oceny obowiązków związanych z raportowaniem schematów podatkowych, jak i samej identyfikacji MDR. Aktualne kroki, które powinny zostać podjęte to:

- Zapoznanie się szczegółowo z nowymi definicjami i progami raportowania, zwłaszcza w zakresie schematów krajowych.
- Zrewidowanie wewnętrznych procesów w obszarze MDR – w wielu przypadkach możliwe będzie ich uproszczenie lub likwidacja (np. zniesienie obowiązku posiadania procedury MDR).
- Zwrócenie uwagi na nowe kryteria odpowiedzialności – np. przypisanie obowiązku raportowania do pracodawcy.
- Śledzenie komunikatów Ministerstwa Finansów, które zapewne będą towarzyszyć wejściu w życie nowych przepisów.

Ojciec VATEUSZ na tropie

Marcin Zarzycki

Adwokat, Doradca Podatkowy

Nie będzie lepszej okazji niż zbliżające się Święta do wyruszenia z moim nowym cyklem dochodzeniowo – śledczym: „Ojciec VATeusz na tropie”.

W ramach tego cyklu – niczym słynny ksiądz detektyw – będę wyszukiwał najbardziej absurdalnych i groteskowych spraw podatkowych i nie tylko...

Zaczynamy od czegoś naprawdę grubego, czyli wyroku WSA w Gorzowie Wielkopolskim z 2005 r. – starego, ALE także aktualnego!

Czego dotyczyła sprawa:

Podatnik przekazywał milionowe darowizny na kościelną działalność charytatywno – opiekuńczą i odliczał je w całości od dochodu na podstawie art. 55 ust. 7 ustawy o stosunku Państwa do Kościoła Katolickiego.

Przepis ten wskazuje, że dla odliczenia darowizny muszą być spełnione dwa warunki:

- kościelna osoba prawna przedstawia darczyńcy pokwitowanie odbioru oraz
- w okresie dwóch lat od dnia przekazania darowizny – sprawozdanie o przeznaczeniu jej na tę działalność.

Proboszcz który otrzymał darowizny kwitował ich odbiór, ale za nic na świecie nie chciał przedstawić sprawozdania.

W sprawę włączył się diabelski fiskus, który zakwestionował odliczenie darowizn.

Argumenty kościoła

Przedstawiciele kościoła bronili się rękami i nogami, żeby nie przedstawiać sprawozdania, wskazując, że powinna liczyć się sama intencja i „świadeństwo prawdy”, a nie jakieś tam kwitki...

Do sprawy dołączono pisma Rektora Wyższego Seminarium Duchownego, Caritas Polska, Episkopatu Polski i Archidiecezji z argumentacją bardziej natury teologicznej niż podatkowej.

Całkiem sporo zachodu... czyżby jednak środki wydano w inny sposób.

WSA pokazuje, że potrafi grać w tę grę

Sprawa trafiła do WSA w Gorzowie Wielkopolskim, który w wyroku z dnia z dnia 9 sierpnia 2005 r.(I SA/Go 1698/05) podzielił stanowisko fiskusa.

Ale najciekawsze jest uzasadnienie, w którym czytamy, że:

„Przedstawione wyżej poglądy przedstawicieli kościoła są ich poglądami i pozostają w sprzeczności z treścią art. 55 ust. 7.

W tym miejscu rodzi się pytanie, a jak w podobnych przypadkach zareagowałby Jezus?

Odpowiedź na nie znajdujemy w rozdziale 17 Ewangelii według św. Mateusza.

Dotyczy on wprowadzanego przez władców Izraela podatku na świątynie. Poborcy tego podatku (didrachmy) zapytali Piotra – „Wasz Nauczyciel nie płaci didrachmy? Piotr odpowiedział – Tak. Jezus zwracając się do Piotra powiedział: „Szymonie, jak Ci się zdaje: Od kogo królowi ziemscy pobierając daniny lub podatki? Od synów swoich czy od obcych? Gdy Piotr odpowiedział – od obcych. Jezus mu rzekł:

„A zatem synowie są wolni. Żebyśmy jednak nie dali im powodu do zgorszenia idź nad jezioro i zarzuć wędkę. Weź pierwszą złowioną rybę, a gdy otworzysz jej pyszczek, znajdziesz statera (srebrna moneta grecka). Weź go i daj im za Mnie i za Siebie”.

Wystarczy więc aby rozważając kwestię sprawozdania z przeznaczenia darowizny, przedstawiciel kościelnej osoby prawnej kierował się przykładem Jezusa”.

KSeF – OFFLINE24

Kajetan Kubicz

Adwokat

Faktury w KSeF będą mogły być wystawiane na dwa sposoby. Online, czyli w czasie rzeczywistym oraz w dobrowolnym trybie offline24. Tryb offline24 będzie mógł zostać zastosowany stale, niezależnie od jakichkolwiek problemów z dostępnością do KSeF po stronie podatnika.

Specyfika działalności

Nowelizacja zawiera w swym przepisie wskazanie, że z trybu offline 24 można skorzystać „jeżeli wymaga tego specyfika działalności”.

Jak czytamy w uzasadnieniu do nowelizacji wybór trybu offline 24 może być podyktowany:

- brakiem możliwości wystawienia faktury w trybie online, lub
- koniecznością wystawieniem faktur na rzecz podmiotu innego niż zarejestrowany do VAT, nieposługującego się NIP, w tym na rzecz konsumenta i podmiotu zagranicznego lub

- dla podmiotu korzystającego ze zwolnienia w procedurze SME.

Pozostaje więc pytanie, co w sytuacji, gdy mam możliwość wystawienia faktury online i wystawiam fakturę na rzecz innego podatnika (np. w hotelach, restauracjach, marketach handlowych, czy na stacjach benzynowych)? W mojej ocenie też będę mógł z takiej możliwości skorzystać, jednak warto poczekać na jakieś wypowiedzi precyzyjne ze strony Ministerstwa Finansów.

Termin przesłania do KSeF

Faktura wystawiona w trybie offline24 powinna

zostać niezwłocznie, nie później niż w następnym dniu roboczym przesłana do KSeF.

Data wystawienia faktury

Datą wystawienia faktury wystawionej w trybie offline24 jest data wskazana przez wystawcę na tej fakturze.

Czyli moment jej przesłania do KSeF traci na znaczeniu pod kątem daty wystawienia. Musimy na niego jednak uważać, ponieważ od roku 2027 sankcjonowane będzie niedotrzymywanie ww. terminu przesłania faktury offline24 do KSeF w ciągu 1 dnia roboczego.

Korekta cen transferowych jednak w VAT?

Daniel Więckowski

Doradca Podatkowy

Głośnym echem w świecie VAT odbiła się opinia Rzecznika Generalnego J.R. de la Toura z 3 kwietnia 2025 r. w sprawie C-726/23, dotyczącej opodatkowania VAT korekty cen transferowych, czyli tzw. „TP adjustment”.

Stan faktyczny – zawsze bardzo istotny.

Spór dotyczy rozliczeń pomiędzy spółkami powiązanymi, działającymi w branży wynajmu żurawi: S.C. Acromet Towercranes SRL z Rumunii i Acromet Service NV Belgia. O ile spółka rumuńska świadczy usługi wynajmu na rzecz podmiotów zewnętrznych, o tyle Acromet Belgia świadczy usług na rzecz spółek zależnych w grupie Acromet. Usługi te sprowadzają się do poszukiwania dostawców do spółek zależnych i negocjowania z nimi warunków umów.

Zgodnie z zawartą umową, wynagrodzenie między stronami odpowiadać miało prowadzonej przez Acromet Rumunia działalności i ryzyku jakie ponosi. Wynagrodzenie ustalone miało być w oparciu o metodę marży transakcyjnej netto.

Analiza cen transferowych wykazała, że spółki powiązane powinny odnotowywać marżę operacyjną w przedziale od –.71 do 2,74%. Wobec czego, w latach 2011–2013 Acromet Belgia wystawiła na Acromet Rumunia trzy faktury bez VAT, deklarując je jako wewnątrzwspólnotowe świadczenie usług (w przypadku dwóch pierwszych), a ostatnia wykazana została jako transakcja nieobjęta zakresem zastosowania VAT.

Rzecznik Generalny, analizując przedstawiony stan faktyczny, odwołał się w pierwszym kroku do dwóch, podstawowych dokumentów w zakresie TP Adjustments – a więc: (i) dokument roboczy nr 923 Komitetu ds. VAT, z 28.02.2017 r., oraz (ii) dokument roboczy grupy ekspertów ds. VAT z 18.04.2018 r.

Dalej, de la Tour podkreśla, że jego zdaniem, istnieje związek pomiędzy świadczoną przez Acromet Belgia usługą a otrzymanym wynagrodzeniem. Istotne jest bowiem, na co wskazuje Rzecznik, że warunki dotyczące wynagrodzenia zostały precyzyjnie określone w umowie łączącej strony.

Czy jesteśmy świadkami rewolucji?

Często słyszę, że jeżeli wnioski przedstawione w opinii będą zaakceptowane przez Trybunał Sprawiedliwości to będziemy świadkami rewolucji. Oba dokumenty przytoczone wcześniej, optowały raczej za uznaniem, że korekta cen transferowych nie wpływa na VAT. Czy więc faktycznie, opinia ta „wywraca stolik”?

Moim zdaniem jest jeszcze za wcześnie na aż takie oceny. W sprawie Acromet mamy dość specyficzny stan faktyczny, w którym spółka Acromet Belgia świadczy usługę wewnątrzgrupową (raczej o jednorodnym, doradczym charakterze), na rzecz innych podmiotów powiązanych. Umowa – na co zwrócił uwagę Rzecznik Generalny, określa sposób obliczania wynagrodzenia. Stąd też, pomiędzy usługą spółki belgijskiej a kwotą otrzymaną/zapłaconą w wyniku TP Adjustment związek jest raczej bezpośredni.

Podobnie, jak de la Tour uważam, że każdy przypadek musi być analizowany osobno. Jeżeli transakcje pomiędzy podmiotami powiązаныmi są różnorodne, obejmują całą gamę towarów i usług, dla których strony przewidują indywidualne ceny, takie rozwiązanie, jak przewidziane w opinii już nie znajdzie zastosowania.

W takim bowiem przypadku, zgodnie z polityką cen transferowych, strony zobowiązane są osiągnąć określone parametry finansowe (zysk, marżowość itp.) Stąd też, powstające korekty cen transferowych, nie mogą być wprost, bezpośrednio związane ze zrealizowanymi w danym okresie konkretnymi dostawami towarów, czy usług. Dlatego też, korekta cen transferowych, a więc „dobicie” do zakładanego wskaźnika nie może być uznana za korektę ceny za poszczególne towary czy usługi.

Z niecierpliwością więc czekam na to, co orzeknie Trybunał. Już wkrótce zresztą, na wokandę Trybunału trafi kolejna sprawa dotycząca podobnego zagadnienia – C-603/26 Stellantis Portugal.

Otrzymane dofinansowanie a VAT

Urszula Gryń

Doradca Podatkowy

W kontekście otrzymanego dofinansowania i kwestii opodatkowania podatkiem od towarów i usług:

- o tym, że otrzymanie dofinansowania zazwyczaj powoduje wątpliwości na gruncie vat nie trzeba nikogo przekonywać,
- o tym że organy podatkowe bardzo lubią nadinterpretowywać bezpośredni związek otrzymanego dofinansowania z ceną świadczonych usług – nawet gdy cena za te usługi od początku miała wynosić okrągłe zero, również nie trzeba przekonywać,
- o tym, że próba zabezpieczenia się w drodze wniosku o interpretację zwykle przeradza się w postępowanie sądowe i pracę nad skargą na wydaną interpretację indywidualną również nie trzeba nikogo przekonywać.

Tym bardziej cieszy wygrana w sprawie i dołożenie kolejnego kamyczka do trzeźwego orzecznictwa sądów administracyjnych, które potwierdza, że:

- nie zawsze otrzymanie dofinansowania ma słodko-gorzki smak,

- nie, nie każda otrzymana złotówka, tym bardziej ta przeznaczona jedynie na pokrycie wydatków jest opodatkowana podatkiem vat.

Treść przepisów

Na podstawie art. 29a ust. 6 ustawy o VAT, podstawa opodatkowania obejmuje:

- podatki, cła, opłaty i inne należności o podobnym charakterze, z wyjątkiem kwoty podatku;
- koszty dodatkowe, takie jak prowizje, koszty opakowania, transportu i ubezpieczenia, pobierane przez dokonującego dostawy lub usługodawcę od nabywcy lub usługobiorcy.

Z treści art. 29a ust. 1 ustawy o VAT wynika, że do podstawy opodatkowania podatkiem od towarów i usług wlicza się tylko takie dotacje, subwencje i inne dopłaty o podobnym charakterze, które mają bezpośredni wpływ na kwotę należną (cenę) z tytułu dostawy lub świadczenia usługi. Elementem zasadniczym wpływającym na objęcie uzyskanej przez podatnika dotacji definicją podstawy opodatkowania jest stwierdzenie, że dotacja udzielana jest w celu sfinansowania, czy też dofinansowania, dostawy

konkretnych towarów lub świadczenia konkretnych usług. Oznacza to, że podstawa opodatkowania obejmuje dotacje o charakterze przedmiotowym, a nie te, które mają charakter podmiotowy.

Przedmiot sporu

Przedmiotem sporu w niniejszej sprawie była kwestia otrzymanego dofinansowania na realizację projektu, którego celem jest m.in. podniesienie świadomości cyfrowej. Dofinansowanie, o które ubiegał się podatnik miało formę uzależnionej od budżetu dotacji opartej na mieszanych kosztach rzeczywistych (tj. dofinansowanie oparte jest na faktycznie poniesionych kosztach, chociaż, co do zasady, może obejmować również inne formy wsparcia), stanowiąc przy tym „dotację na działania” w rozumieniu art. 180 ust. 2 lit. b Rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE, Euratom) 2018/1046 z dnia 18 lipca 2018 r. (Dz. U.UE. L. z 2018 r. Nr 193 str. 1 z późn. zm.) – udzielaną w celu sfinansowania działania mającego przyczynić się do osiągnięcia celów polityki Unii. Dodatkowo w momencie otrzymania dofinansowania podatnik nie był w stanie zidentyfikować konkretnego podmiotu (ani konkretnych podmiotów), na rzecz którego to później zostaną wykonane działania wspierające w ramach realizacji projektu. Umowa grantowa nie wskazywała bowiem konkretnej liczby uczestników projektu, z uwagi na możliwość objęcia nim nieokreślonej liczby odbiorców. Co istotne, że zgodnie z warunkami, na podstawie których udzielane było dofinansowanie, projekt był realizowany nieodpłatnie, tj. uczestnicy projektu nie ponosili żadnej odpłatności za udział w projekcie.

W świetle przedstawionego stanu faktycznego podatnik powziął wątpliwość, czy otrzymane na realizację projektu dofinansowanie powinno zostać ujęte w podstawie opodatkowania podatkiem VAT w rozumieniu art. 29a ust. 1 Ustawy o VAT, tj. czy kwota dofinansowania ma (i będzie mieć) bezpośredni wpływ na cenę usług świadczonych przez podatnika w ramach projektu, skoro podatnik de facto nie posiada (i nie będzie posiadał) żadnego wpływu na cenę świadczeń realizowanych na rzecz uczestników, tj. z założenia pomoc dla uczestników

projektu jest bowiem nieodpłatna. W opinii Dyrektora KIS wyrażonej w interpretacji z dnia 15 października 2024 roku, nr 0114-KDIP4-3.4012.452.2024.2.IG, w przedstawionym stanie faktycznym mamy do czynienia ze świadczeniem konkretnych usług na rzecz konkretnych podmiotów, za które to świadczenia należne jest podatnikowi dofinansowanie, dzięki czemu podmioty otrzymują te świadczenia nieodpłatnie. W efekcie w opinii Dyrektora KIS mamy do czynienia z dofinansowaniem mającym bezpośredni wpływ na cenę świadczonych usług (a zatem podlegającym opodatkowaniu).

Rozstrzygnięcie sądowe

Na powyższe rozstrzygnięcie Dyrektora KIS, z oczywistych względów, w imieniu naszego Klienta, wnieśliśmy skargę. W naszej ocenie fakt, iż:

- a) projekt nie byłby w ogóle realizowany, gdyby nie dofinansowanie;
- b) kwota dofinansowania ustalona była ryczałtowo;
- c) na moment uzyskania dofinansowania odbiorcy nie są jeszcze zidentyfikowani.
- d) dofinansowanie udzielone było w konkretnym celu, tj. na pokrycie kosztów realizacji projektu, a nie świadczenie usług,

przemawia za tezą, że otrzymane dofinansowanie nie miało bezpośredniego wpływu na cenę świadczonych usług w rozumieniu art. 29a ust. 1 ustawy o VAT.

Z powyższą argumentacją zgodził się również WSA w Warszawie, który w wyroku z dnia 20 marca 2025 r., sygn. III SA/Wa 2817/24, nieprawomocny wskazał: „ (...) nie każda dotacja może zostać uznana za wynagrodzenie usługobiorcy. W szczególności jeśli ma ona wyłączeni charakter zakupowy (pośredni względem ceny) i nie wpływa bezpośrednio na cenę, którą uiścić ma usługobiorca. Nie chodzi zatem, wbrew temu co twierdzi organ, o hipotetyczną sytuację, w której podmiot niedotowany musiałby wprowadzić odpłatność lub zwiększyć cenę za swoje usługi, lecz o sytuację, w której cena za dane świadczenie jest ustalona, stanowi wypadkową kosztów przedsiębiorcy i ew. marży, zaś w jej zapłacie partycypuje podmiot dotujący, czyniąc to w zastępstwie faktycznego beneficjenta świadczenia”.

Certyfikat rezydencji spółki transparentnej podatkowo

Diana Guzek

Doradca Podatkowy

Certyfikat rezydencji jest podstawowym i niezbędnym dokumentem, który pozwala na skorzystanie z preferencji w podatku u źródła przewidzianych postanowieniami umów o unikaniu podwójnego opodatkowania. Zasadniczo certyfikat ma potwierdzać rezydencję podatkową podmiotu, na rzecz którego polski podmiot wypłaca należności. Należy jednak pamiętać, że w przypadku gdy odbiorcą należności jest spółka transparentna podatkowo (odpowiednik polskiej spółki osobowej), w roli podatnika występują poszczególni wspólnicy takiej spółki.

Najnowsza interpretacja indywidualna w zakresie certyfikatów rezydencji spółek transparentnych podatkowo

W interpretacji indywidualnej Dyrektora Krajowej Informacji Skarbowej z dnia 4 kwietnia 2025 r., nr 0113-KD IPT2-3.4011.208.2025.1.NM wnioskodawca wskazał, że nabywa usługi doradcze od podmiotu brytyjskiego będącego spółką partnerską z ograniczoną odpowiedzialnością (*limited liability partnership*; dalej: „LLP”), która jest podmiotem transparentnym podatkowo. Oznacza to, że przychody

(dochody) takiego podmiotu opodatkowane są nie na poziomie spółki, lecz na poziomie poszczególnych wspólników. Według prawa brytyjskiego, wspólnikami takiej spółki mogą być zarówno osoby fizyczne, jak i inne spółki.

Wnioskodawca zwrócił się do swojego kontrahenta o certyfikat rezydencji celem zastosowania preferencji wynikających z postanowień umowy o unikaniu podwójnego opodatkowania zawartej między Rzeczpospolitą Polską a Zjednoczonym Królestwem Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej

(dalej: „UPO”). W odpowiedzi, polska spółka otrzymała dokument wydany przez brytyjską administrację podatkową, który w swojej treści wskazywał, że LPP nie jest rezydentem podatkowym Wielkiej Brytanii na potrzeby UPO, jednakże poszczególni wspólnicy, są rezydentami podatkowymi Wielkiej Brytanii zgodnie z art. 4 UPO (dalej: „Zbiorczy Certyfikat Rezydencji”). Zbiorczy Certyfikat Rezydencji otrzymany od Kontrahenta został poświadczony podpisem elektronicznym oraz stemplem urzędowym brytyjskiego organu podatkowego. Otrzymany Zbiorczy Certyfikat Rezydencji zawierał następujące dane wspólników LLP (którymi są wyłącznie osoby fizyczne): nazwisko, imię i drugie imię.

Wnioskodawca powziął wątpliwość, czy otrzymany przez niego Zbiorczy Certyfikat Rezydencji uprawnia go do zastosowania preferencji wynikającej z UPO, tj. do niepobrania podatku u źródła od wypłacanych na rzecz LLP należności z tytułu usług doradczych.

Sam wnioskodawca stanął na stanowisku, że uzyskany certyfikat rezydencji pozwala na zastosowanie preferencji wynikającej z UPO.

Swoje stanowisko argumentował, wskazując, że o formie certyfikatu rezydencji wydawanego przez organ zagranicznej administracji podatkowej decydują przepisy wewnętrzne tego państwa i: „Jeżeli na podstawie takich przepisów organ podatkowy może wydać certyfikat rezydencji, który dotyczy więcej niż jednego podatnika, a z jego treści wynika, że wszystkie wymienione w nim osoby fizyczne mają miejsce zamieszkania dla celów podatkowych w tym kraju to polski organ podatkowy powinien zaakceptować taki dokument jako certyfikat rezydencji”.

Organ podatkowy zgodził się z powyższym stanowiskiem wnioskodawcy, odstępując od własnego uzasadnienia.

Dotychczasowe orzecznictwo w zakresie zbiorczych certyfikatów rezydencji i spółek transparentnych podatkowo

Zaprezentowane w powyżej powołanej interpretacji indywidualnej stanowisko nie jest odosobnione. Dotychczas organy podatkowe akceptowały już analogiczne podejście w zakresie zbiorczych certyfikatów rezydencji, przykładowo, w interpretacji indywidualnej:

- z dnia 16 października 2024 r., nr 0114-KDIP2-1.4010.455.2024.2.JF: *„Zbiorowe Certyfikaty Rezydencji wydane w innej jurysdykcji lub innych jurysdykcjach niż jurysdykcja Podmiotu Transparentnego na rzecz którego dokonywana jest wypłata z tytułu Usług Niematerialnych lub Odsetek, pozwalające zidentyfikować rezydencję podatkową podmiotu lub podmiotów uznanego/uznanych za podatnika (podatników) podatku dochodowego na potrzeby takiego rozliczenia, uprawniając Wnioskodawcę do zastosowania stawek podatku wynikających z zawartych przez Polskę właściwych umów o unikaniu podwójnego opodatkowania lub niepobrania (niezapłacenia) podatku zgodnie z takimi umowami, w części wypłaty obejmującej przychody przypisane odpowiednio (zgodnie z zasadami partycypacji wspólników w zysku tego Podmiotu Transparentnego) do podmiotów uznanych za podatników podatku dochodowego, których rezydencja podatkowa jest potwierdzona w Zbiorowym Certyfikacie Rezydencji wydanym w innej jurysdykcji niż jurysdykcja Podmiotu Transparentnego na rzecz którego dokonywana jest płatność”;*
- z dnia 25 sierpnia 2023 r., nr 0114-KDIP2-1.4010.306.2023.1.OK: *„Zbiorcze certyfikaty rezydencji podatkowej spełniają definicję z art. 4a pkt 12 ustawy o CIT i umożliwiają Wnioskodawcy stosowanie postanowień polsko-amerykańskiej umowy o unikaniu podwójnego opodatkowania i niepotrącanie podatku od należności wypłacanych na rzecz Usługodawców”;*
- z dnia 31 sierpnia 2021 r., nr 0112-KDIL2-1.4011.561.2021.1.MKA: *„Nie ma zatem podstaw w przepisach polskiego prawa podatkowego, pozwalających na uznanie, iż „zbiorczy” certyfikat rezydencji nie spełnia wymogów określonych w art. 5a pkt 21 ustaw o podatku dochodowym od osób fizycznych określonych dla tego dokumentu”.*

Niezależnie, warto mieć na względzie, że dotychczas pojawiały się również orzeczenia sądów administracyjnych, w których wskazywano, że dla zastosowania preferencji podatkowych na gruncie UPO wystarczające jest pozyskanie certyfikatu rezydencji wyłącznie danej spółki transparentnej podatkowo, na rzecz której wypłacane są należności podlegające WHT, i nie ma potrzeby potwierdzania rezydencji każdego z jej wspólników (por. m.in. wyrok WSA w Gliwicach z dnia 21 września 2020 r., sygn. I SA/Gl 121/20 – potwierdzony wyrokiem NSA z dnia 6 lipca 2021 r., sygn. II FSK 101/21).

Pomioty transparentne podatkowo a wypełnianie informacji IFT

W przypadku, gdy polska spółka (płatnik) ustali, że odbiorcą należności jest podmiot transparentny podatkowo, informacje IFT powinny być sporządzane dla poszczególnych wspólników takiego podmiotu (osób fizycznych lub innych spółek).

Takie podejście potwierdza m.in. interpretacja indywidualna Dyrektora KIS z dnia 20 marca 2023 r., nr O111-KDIB1-2.4010.33.2023.1.AW:

„W niniejszej sprawie – jak wykazano – niemieckie spółki komandytowe (Spółki Osobowe) nie będą podatnikami, zatem Wnioskodawca nie powinien przysyłać informacji IFT-2R do Spółek Osobowych i nie powinien wykazywać ich w IFT-2R jako podatników, lecz informację IFT-2R powinien przestać do wspólników Spółek Osobowych (będących osobami prawnymi) i ich wykazać w IFT-2R jako podatników”.

Analogiczne wnioski płyną z interpretacji z dnia 28 grudnia 2023 r., nr O111-KDIB1-2.4010.539.2023.3.AK.

Wypłata należności na rzecz spółki transparentnej podatkowo a mechanizm pay&refund

W projekcie objaśnień z dnia 19 czerwca 2019 r. Ministerstwo Finansów wskazało, że:

„(...) w przypadku wypłat dokonywanych na rzecz spółki osobowej (niebędącej podatnikiem podatku dochodowego od osób prawnych), stosowane są dotychczasowe zasady przypisywania dochodu do poszczególnych podatników. W takiej sytuacji, z uwagi na transparentność podatkową spółki, oznacza to sumowanie wszelkich wypłat dokonywanych w roku podatkowym bezpośrednio na rzecz podatników, tzn. poszczególnych wspólników tej spółki osobowej, będących podatnikami podatków dochodowych.”

Przykład:

Płatnik dokonuje płatności na rzecz powiązanej zagranicznej spółki osobowej płatności z tytułu odsetek na łączną kwotę 5 mln PLN.

Płatnik dysponuje dokumentacją, wskazującą że w skład spółki osobowej wchodzi 5 wspólników, którzy mają równy udział w zysku.

Wartość płatności na rzecz każdego wspólnika wynosi 1 mln PLN, a w konsekwencji płatnik nie ma obowiązku stosowania mechanizmu pay&refund.

Podsumowanie

Na gruncie powyższej omówionego orzecznictwa, nie ma przeciwwskazań, aby od zagranicznych kontrahentów będących podmiotami transparentnymi podatkowo pozyskiwać zbiorcze certyfikaty rezydencji, tj. takie, gdzie w ramach jednego dokumentu potwierdzana jest rezydencja wszystkich wspólników spółki osobowej. Należy pamiętać, że podatnikiem w przypadku zagranicznych odpowiedników spółek osobowych są ich wspólnicy, zatem powinno to zasadniczo znaleźć odzwierciedlenie również w sporządzanych informacjach IFT.

Jak odliczać zapłacony minimalny podatek dochodowy w kolejnych latach?

Aleksander Łożykowski

Doradca Podatkowy

Spółki po raz pierwszy w 2025 r. złożyły zeznanie CIT, w którym został wykazany podatek minimalny określony w art. 24ca ustawy o CIT. Podatek ten obliczyły spółki, które poniosły stratę albo osiągnęły udział dochodów w przychodach w wysokości nie większej niż 2%.

Kwotę minimalnego podatku dochodowego podlegającą wpłacie pomniejsza się o należny za ten sam rok podatkowy podatek obliczony na zasadach ogólnych. Jeśli więc podatek CIT obliczony na zasadach ogólnych był wystarczająco wysoki, to podatek minimalny nie okazał się dodatkowym obciążeniem. Jeśli jednak podatek CIT obliczony na zasadach ogólnych był niższy niż obliczony podatek minimalny lub w ogóle podatek CIT obliczony na zasadach ogólnych nie został wykazany, wtedy podatek minimalny stał się dodatkowym obciążeniem spółki.

Kwotę zapłaconego za dany rok podatkowy minimalnego podatku dochodowego można jednak odliczyć od podatku obliczonego na zasadach

ogólnych także w kolejnych latach. Odliczenia dokonuje się w zeznaniu CIT za kolejno następujące po sobie 3 lata podatkowe następujące bezpośrednio po roku, za który podatnik wpłacił minimalny podatek dochodowy. Jeśli więc podatek obliczony na zasadach ogólnych okaże się wystarczająco wysoki w kolejnych latach, spółki będą mogły uniknąć obciążenia z tytułu podatku minimalnego, tylko że w dłuższym okresie.

Z pozoru regulacja dotycząca możliwości potrącania podatku minimalnego z podatkiem obliczonym na zasadach ogólnych nie budzi wątpliwości. Oczywiście wydaje się bowiem, że spółka uprawniona jest do odliczenia całości podatku minimalnego już w pierwszym roku następującym bezpośrednio po roku, za który podatnik wpłacił minimalny

podatek dochodowy, jeśli tylko pozwala na to kwota zobowiązania podatkowego obliczonego na zasadach ogólnych. Jasne wydaje się także, że spółka może z tego uprawnienia skorzystać lub nie. Może więc zdecydować, że minimalny podatek dochodowy nie zostanie w ogóle rozliczony lub w którymkolwiek ze wskazanych 3 lat w jakiegokolwiek wysokości.

Dyrektora KIS potrafi jednak skutecznie zaskoczyć podatnika i tak stało się w tym przypadku. W ocenie Dyrektora KIS: „Ustawodawca jednoznacznie wskazał w art. 24ca ust. 13 ustawy o CIT okres, w jakim należy odliczyć zapłacony podatek minimalny – są to trzy lata podatkowe następujące po roku, za który podatnik wpłacił podatek minimalny. Przy czym, przez odliczanie danej kwoty podatku w ciągu trzech lat należy rozumieć podzielenie kwoty podatku na trzy części i odliczanie każdej z tych trzech części w trzech następujących po sobie latach podatkowych. Ustawodawca nie przewidział możliwości ani jednorazowego odliczenia podatku minimalnego (w jednym roku podatkowym), ani też wyboru długości okresu jego odliczania. [...] Odliczanie podatku minimalnego przebiega w następujący sposób: 1) podatnik pomniejsza „klasyczny” podatek CIT o część

kwoty podatku minimalnego w roku podatkowym następującym po roku, w którym został zapłacony podatek minimalny; 2) w kolejnym roku podatnik pomniejsza „klasyczny” podatek CIT o część kwoty podatku minimalnego, ale tylko w tej części, która nie została jeszcze odliczona; 3) w kolejnym (trzecim) roku podatkowym podatnik pomniejsza „klasyczny” podatek CIT o pozostałą część kwoty – taką, która nie została jeszcze odliczona (tak w interpretacji z dnia 18.04.2024 r., nr 0114-KDIP2-2.4010.88.2024.1.SJ).

Pomimo więc, wydawałoby się, niebudzących wątpliwości reguł rozliczenia minimalnego podatku dochodowego, administracja skarbową interpretuje przepisy na swój sposób. W tym kontekście spółki, które zapłaciły minimalny podatek dochodowy i spodziewają się możliwości jego rozliczenia w kolejnych 3 latach podatkowych, powinny dla bezpieczeństwa podatkowego pozyskać indywidualną interpretację prawa podatkowego, a w przypadku uzyskania podobnych wniosków, co w przywołanej interpretacji, poznać stanowisko sądu administracyjnego w tym zakresie, trudno bowiem przyjąć, aby sądy administracyjne podzieliły pogląd Dyrektora KIS w tym zakresie.

Prowizja w kryptowalutach bez CIT

Łukasz Krasowski

Radca Prawny

Wymierna korzyść i realna wartość kryptowalut pozyskanych w ramach prowizji, a od której należy obliczyć przychód powstanie dopiero w momencie dalszego zbycia kryptowalut. Do tego momentu nie można mówić, iż podatnik otrzymuje jakiegokolwiek wymierne przysporzenie majątkowe, dające się wyrazić w walucie tradycyjnej.

Kryptowaluty w CIT

Kwestie podatkowe związane z kryptoaktywami są coraz bardziej istotne. Zainteresowanie tego rodzajem aktywów wciąż rośnie o czym świadczą między innymi plany wprowadzenia ustawy o kryptowalutach i przekazania Komisji Nadzoru Finansowego uprawnień do kontroli nad rynkiem kryptowalut.

Aktywa w kryptowalutach mogą podlegać mogą podlegać szczególnym zasadom opodatkowania. Przede wszystkim, dla celów podatków dochodowych funkcjonują specyficzne zasady opodatkowania kryptoaktywów w postaci wirtualnych walut.

W ramach tych zasad mamy do czynienia z odroczeniem opodatkowania podatkiem dochodowym do momentu wymiany waluty wirtualnej na środek płatniczy, towar, usługę lub prawo majątkowe inne niż waluta wirtualna lub uregulowania innych zobowiązań walutą wirtualną. Natomiast nie mamy do czynienia z opodatkowaniem podatkiem dochodowym w sytuacji wymiany jednej wirtualnej waluty na drugą. Jak wynika ze stanowiska Urzędu Komisji Nadzoru Finansowego w sprawie wydawania i obrotu kryptowalutami z 1 grudnia 2020 r. w sprawie „walut wirtualnych” waluty wirtualne nie są prawnym środkiem płatniczym emitowanym przez NBP, nie są zatem pieniądzem tradycyjnym, a z uwagi

na brak punktu odniesienia nie istnieje też możliwość określenia wartości pieniężnej walut wirtualnych w momencie ich zamiany, tj. określenia wartości waluty wirtualnej wyrażonej w walucie tradycyjnej.

Przychód powstaje zatem jedynie w przypadku otrzymania przez podatnika rzeczywistego przysporzenia majątkowego, a takie przysporzenie jest możliwe do uzyskania dopiero w momencie otrzymania w zamian za walutę wirtualną walutę tradycyjną, towar lub usługę, której realną wartość w walucie tradycyjnej można określić. W takim przypadku istnieje bowiem punkt odniesienia pozwalający określić wartość waluty wirtualnej w walucie tradycyjnej.

Przychód z prowizji pobieranej w kryptowalutach

Podmiot, którego przedmiotem działalności ma być obrót kryptowalutami, w tym w zakresie pośrednictwa przy wymianie walut wirtualnych jest zobowiązany dopełnić szeregu warunków formalnych w tym dokonać wpisu do rejestru działalności z zakresu walut wirtualnych i stać się podmiotem świadczącym usługi, o których mowa w art. 2 ust. 1 pkt 12 ustawy z dnia 1 marca 2018 r. o przeciwdziałaniu praniu pieniędzy oraz finansowaniu terroryzmu.

Kolejno pobierając prowizję z tytułu pośrednictwa w obrocie walutami wirtualnymi w kryptowalutach zastosowanie znajduje art. 7b ust. 3 ustawy o CIT, zgodnie z którym: „*W przypadku podatników prowadzących działalność, o której mowa w art. 2 ust. 1 pkt 12 ustawy o przeciwdziałaniu praniu pieniędzy oraz finansowaniu terroryzmu, przychody wymienione w ust. 1 pkt 6 lit. f zalicza się do przychodów innych niż przychody z zysków kapitałowych.*”

Otrzymanie takiej prowizji jest więc zasadniczo neutralne podatkowo, gdyż wymierna korzyść i realną wartość otrzymanych w ramach prowizji kryptowalut od której można będzie obliczyć przychód na gruncie ustawy o CIT i tym samym podatek do zapłaty, powstanie dopiero w momencie zbycia tak pozyskanych kryptowalut. Przychody z zysków

kapitałowych stanowią między innymi przychody z wymiany waluty wirtualnej na środek płatniczy, towar, usługę lub prawo majątkowe inne niż waluta wirtualna lub z regulowania innych zobowiązań walutą wirtualną (art. 7b ust. 1 pkt 6 lit. f ustawy o CIT).

Należy podkreślić, że ustawa o CIT nie daje odpowiedzi, w jaki sposób podatnik miałby obliczyć przychód z tytułu uzyskania waluty wirtualnej w przypadku, gdy nie ma odniesienia się do środków płatniczych lub wymiernych korzyści. Jeżeli podatnik dokonuje czynności, które są prawnie dozwolone i czynności te mogą skutkować powstaniem zobowiązania podatkowego, to do ustawodawcy należy określenie w ustawie wszystkich istotnych elementów konstrukcyjnych podatku umożliwiających obliczenie wysokości zobowiązania, a nie przybliżonej wysokości zobowiązania. Skoro w ustawie brak jest sposobu ustalenia przychodu w momencie otrzymania kryptowalut, to taki przychód powstanie dopiero w momencie, kiedy kryptowaluty zostaną wymienione na wymierne korzyści.

Stanowisko organów i sądów

Ze wskazanym wyżej stanowiskiem nie zgodził się Dyrektor Krajowej Informacji Skarbowej i w interpretacji podatkowej z dnia 23 września 2024 roku, nr: 0111-KDIB1-1.4010.412.2024.1.BS stwierdził, iż otrzymanie w kryptowalucie zapłaty za świadczone w ramach prowadzonej działalności gospodarczej usługi należy kwalifikować jako transakcję barterową, bowiem z jednej strony dochodzi do zapłaty za usługę, z drugiej natomiast do nabycia waluty wirtualnej, a do tego obie transakcje rodzą odmienne skutki na gruncie podatku dochodowego. Tym samym stwierdził, że prowizję z tytułu pośrednictwa w transakcjach wymiany kryptowalut między użytkownikami należy uznać za przychód z tytułu prowadzonej działalności gospodarczej, o którym mowa w art. 12 ust. 3 ustawy o CIT.

W związku z powyższym stwierdził, że w sytuacji świadczenia usług w zamian za walutę wirtualną ustalenie momentu uzyskania przychodu powinno

nastąpić zgodnie z ogólnymi zasadami uzyskiwania przychodu, które zostały określone w art. 12 ust. 3a ustawy o CIT. Zatem otrzymanie prowizji w kryptowalutach zdaniem organu stanowiło zapłatę wynagrodzenia za usługi pośrednictwa i że przychód powstaje w momencie pobrania prowizji.

Z takim stanowiskiem nie zgodził się Wojewódzki Sąd Administracyjny w Gdańsku, który w wyroku z dnia 25 marca 2025 r., sygn. akt: I SA/Gd 919/24 stwierdził (powołując się na analogiczne stanowisko sądów administracyjnych w analogicznych sprawach), że miernikiem walut wirtualnych otrzymanych w ramach prowizji nie może być cena walut wirtualnych przyjęta przez strony na potrzeby konkretnej transakcji, skoro w ustawie o podatku dochodowym od osób prawnych brak jest analogicznej regulacji w zakresie ustalenia kursu walut wirtualnych na wzór walut tradycyjnych pozwalającej na ustalenie przychodu w momencie otrzymania kryptowalut. Specyfika przeprowadzonej transakcji gospodarczej z udziałem walut wirtualnych nie pozwala na dokładne ustalenie w tym przypadku zobowiązań podatkowych.

Dodatkowo potwierdził, że skoro w ustawie brak jest sposobu ustalenia przychodu w momencie otrzymania kryptowalut, to należy uznać, że taki przychód powstanie, ale dopiero w momencie, kiedy przedmiotowe kryptowaluty zostaną wymienione na wymierne korzyści (np. środki pieniężne lub gdy dojdzie do zapłaty kryptowalutami za towary lub usługi) w odniesieniu do wartości których podatnik będzie mógł ustalić realne przysporzenie (przychód), od którego należałoby odprowadzić podatek.

Analogicznie w zakresie rozpoznania kosztów uzyskania przychodu WSA wskazał, że podatnik będzie uprawniony również do rozpoznania tych kosztów w wysokości równej pobranej prowizji w walutach wirtualnych, a nabycie kryptowalut winno zostać rozliczone przez w ramach źródła określonego jako zyski kapitałowe, podczas gdy

w związku z brakiem możliwości ustalenia przychodu w ramach prowadzonej działalności gospodarczej, w momencie otrzymania prowizji (ze względu na brak wymiernego przysporzenia majątkowego, dającego się wyrazić w walucie tradycyjnej), nie powstanie w tym momencie również koszt uzyskania przychodu z tytułu nabycia walut wirtualnych równy wartości walut wirtualnych pobranych w ramach prowizji (wysokości rozpoznanego przychodu w ramach transakcji barterowej).

Zatem w momencie otrzymania walut wirtualnych w ramach prowizji transakcja ta będzie „neutralna podatkowo” tj. nie powstanie przychód, o którym mowa w art. 12 ust. 3 ustawy o CIT, a w związku z tym także koszt uzyskania przychodu z tytułu nabycia walut wirtualnych. Zatem rozpoznanie przychodu nastąpi dopiero w momencie dalszego zbycia walut wirtualnych otrzymanych w ramach prowizji.

Podsumowanie

Nie sposób obecnie dopasować obrót kryptowalutami do jakiegokolwiek źródła przychodu, które by pozwalało w sposób niebudzący wątpliwości i definitywnie ustalić kiedy powstanie moment opodatkowania takiego przychodu. Dlatego też należy zgodzić się ze stanowiskiem wyrażonym przez sądy administracyjne, że skoro momencie pobrania prowizji w kryptowalutach nie powstanie przychód w ramach prowadzonej działalności gospodarczej, to nie będzie możliwe w tym momencie także rozpoznanie kosztu uzyskania przychodu. Koszty uzyskania przychodu z tytułu nabycia w ramach takiej transakcji barterowej kryptowalut powstaną jedynie w sytuacji rozpoznania przychodu z prowadzonej działalności gospodarczej, który na moment pobrania prowizji w walutach wirtualnych nie powstanie. Zatem w momencie otrzymania walut wirtualnych w ramach prowizji, transakcja będzie „neutralna podatkowo”.

Czasowe wykorzystywanie składnika majątku do celów mieszanych a CIT Estoński

Klaudia Jachira

Doradca Podatkowy

Jeżeli w miesiącu składnik majątku był wykorzystywany również do celów firmowych i prywatnych to w takim przypadku 50% wydatków z nim związanych stanowi odpowiednio ukryty zysk lub wydatek niezwiązany z działalnością gospodarczą (w zależności od faktu, przez kogo ten składnik majątku był wykorzystywany na cele prywatne).

Natomiast jeżeli w całym miesiącu składnik majątku był wykorzystywany tylko do celów związanych z działalnością gospodarczą to w takim przypadku ukryty zysk, ani wydatek niezwiązany z działalnością gospodarczą nie powstanie.

Tak wynika z interpretacji z 04/04/2025 r., znak sprawy: 0111-KDIB2-1.4010.55.2025.1.AG.

Podatnik, który wybrał opodatkowanie CIT Estońskim, powziął wątpliwość, czy po rozpoczęciu ewidencjonowania używania Pojazdów udostępnianych Wspólnikom, Spółka będzie zobowiązana do zapłaty CIT z tytułu ukrytych zysków jedynie w tej części miesiąca w jakiej czas

prywatnego wykorzystywania Pojazdów przez Wspólników będzie pozostawał do łącznego czasu ich pozostawania do dyspozycji (łącznie czas w danym miesiącu) Wspólników, pełniących funkcje zarządcze lub nadzorcze w Spółce, w tym w zarządzie lub radzie nadzorczej.

W myśl art. 28m ust. 4 pkt 2 ustawy o CIT: Do ukrytych zysków, o których mowa w ust. 1 pkt 2, nie

zalicza się wydatków i odpisów amortyzacyjnych oraz odpisów z tytułu trwałej utraty wartości, związanych z użytkowaniem samochodów osobowych, środków transportu lotniczego, taboru pływającego oraz innych składników majątku:

- w pełnej wysokości – w przypadku składników majątku wykorzystywanych wyłącznie na cele działalności gospodarczej,
- w wysokości 50% – w przypadku składników majątku, które nie są wykorzystywane wyłącznie na cele działalności gospodarczej.

Z kolei art. 28m ust. 5 ustawy o CIT, stanowi, że: W przypadkach, o których mowa w ust. 4 pkt 2 lit. a oraz ust. 4a pkt 1, ciężar dowodu, że składnik majątku jest wykorzystywany wyłącznie na cele działalności gospodarczej, spoczywa na podatniku.

Z uwagi na fakt, że ryczałt z tytułu dochodu z ukrytych zysków lub wydatków niezwiązanych z działalnością gospodarczą płatny jest w okresach miesięcznych (do 20 dnia miesiąca następującego po miesiącu, w którym dokonano wypłaty, wydatku lub wykonano świadczenie) należy ustalić w jaki sposób w całym miesiącu był wykorzystywany dany samochód. Jeżeli w miesiącu samochód był wykorzystywany również

do celów prywatnych to w takim przypadku 50% wydatków z nim związanych stanowi odpowiednio ukryty zysk lub wydatek niezwiązany z działalnością gospodarczą (w zależności od faktu, przez kogo ten samochód był wykorzystywany na cele prywatne). Natomiast jeżeli w całym miesiącu samochód był wykorzystywany tylko do celów związanych z działalnością gospodarczą to w takim przypadku ukryty zysk, ani wydatek niezwiązany z działalnością gospodarczą nie powstanie.

W przywołanej interpretacji Organ – słusznie zresztą – wskazał, że: „nie można podzielić Państwa poglądu odnośnie kwestii zapłaty ryczałtu z tytułu ukrytych zysków wyłącznie w proporcji w jakiej czas prywatnego wykorzystywania Pojazdów Wspólników będzie pozostawał do łącznego czasu ich pozostawania do dyspozycji (łączny czas w danym miesiącu) Wspólników, pełniących funkcje zarządcze lub nadzorcze w Spółce, w tym w zarządzie lub radzie nadzorczej”.

Organ (znowu słusznie) zauważył ponadto, że przepisy dotyczące ryczałtu od dochodów spółek nie przewidują możliwości przeliczania czasu sposobu wykorzystywania samochodu w miesiącu,.

Inwestycje w kontrakty futures – uwaga na przychody pasywne w estońskim CIT

Adrian Kępiński

Radca Prawny, Doradca Podatkowy

Spółki, które korzystają z estońskiego CIT lub zamierzają wybrać tę formę opodatkowania muszą pamiętać o limicie przychodów pasywnych.

Zgodnie z treścią art. 28j ust. 1 pkt 2 ustawy o CIT, spółka ma prawo do opodatkowania estońskim CIT jeśli mniej niż 50% przychodów brutto z działalności spółki osiągniętych w poprzednim roku podatkowym, pochodzi:

- z wierzytelności,
- z odsetek i pożytków od wszelkiego rodzaju pożyczek,
- z części odsetkowej raty leasingowej,
- z poręczeń i gwarancji,
- z praw autorskich lub praw własności przemysłowej, w tym z tytułu zbycia tych praw,
- ze zbycia i realizacji praw z instrumentów finansowych,
- z transakcji z podmiotami powiązanymi, w przypadku gdy w związku z tymi transakcjami nie jest wytwarzana wartość dodana pod względem ekonomicznym lub wartość ta jest znikoma.

Dziś skupimy się na przychodach z tytułu zbycia

i realizacji praw z instrumentów finansowych i interpretacji indywidualnej z dnia 27 marca 2025 r., nr 0114-KDIP2-2.4010.46.2025.1.SJ.

W złożonym wniosku spółka z o.o. wskazała, że w celu zabezpieczenia swojej podstawowej działalności gospodarczej, dokonuje transakcji na kontraktach terminowych, które dla potrzeb podatku CIT kwalifikowane są jako instrumenty finansowe, o których mowa w art. 2 ust. 1 pkt 2 lit. c)-i) ustawy o obrocie instrumentami finansowymi, a tym samym stanowią pochodne instrumenty finansowe, o których mowa w art. 4a pkt 22 ustawy o CIT.

Spółka wskazała, że kontrakty terminowe zabezpieczające kurs walut, które są przedmiotem dokonywanych przez Nią transakcji nie są przedmiotem handlu na OTF. Jednocześnie transakcje te, zarówno w momencie zawarcia jak i realizacji są

instrumentami finansowymi (pochodnymi), pomimo że ich rozliczenie może nastąpić z dostawą lub bez dostawy.

Spółka wskazała, że rozliczenie takiego typu instrumentu odbywa się codziennie, tj. od dnia zawarcia kontraktu do dnia zapadalności kontraktu, jako różnica pomiędzy ceną kontraktu a bieżącą ceną rozliczeniową. Rozliczenie tego typu instrumentów odbywa się za pośrednictwem odpowiedniego depozytu.

Dyrektor KIS w wydanej interpretacji potwierdził, że spółka w takim przypadku będzie osiągać przychody z tytułu realizacji instrumentów finansowych – kontraktów terminowych zabezpieczających kurs walut.

To znaczy, że w analizowanej sprawie niewątpliwie rozliczenia instrumentów pochodnych na kursy walut będą stanowiły przychód ze zbycia i realizacji praw z instrumentów finansowych. Zatem, uzyskane przez spółkę przychody z ww. tytułu powinny być uwzględniane na potrzeby ustalenia, czy osiągają Państwo mniej niż 50% przychodów z tytułów wymienionych w art. 28j ust. 1 pkt 2 ustawy o CIT.

Niespełnienie powyższego warunku może skutkować utratą prawa do estońskiego CIT.

Wypłata dywidendy do zagranicznego holdingu – analiza WHT

Jakub Orłowski

Konsultant Podatkowy

Dywidenda jest jednym z tytułów opodatkowanych podatkiem u źródła. Jej wypłata wiąże się jednak z (czasem tylko teoretyczną) możliwością zastosowania preferencji wynikających z umowy o unikaniu podwójnego opodatkowania lub zwolnienia przewidzianego w art. 22 ust. 4 ustawy o CIT. Należy pamiętać, że skorzystanie z tych preferencji uzależnione jest od spełnienia przez odbiorcę i wypłacającego określonych warunków. Warunki te dotyczą m.in. statusu odbiorcy dywidendy, opodatkowania w państwie rezydencji czy liczby i czasu posiadania udziałów.

Jednym z przypadków, które przysparzają polskim spółkom wypłacającym dywidendy za granicę wielu trudności, jest kwestia możliwości zastosowania zwolnienia „ustawowego” przy wypłatach do zagranicznych podmiotów holdingowych.

Holding, a warunki do zwolnienia

Spółka holdingowa to podmiot, którego głównym celem jest posiadanie i zarządzanie udziałami (akcjami) innych spółek w celu sprawowania nad

nimi kontroli. Zazwyczaj nie prowadzi działalności operacyjnej, pełniąc funkcję właściciela, inwestora lub nadzorcy.

W międzynarodowych grupach kapitałowych

tworzenie holdingów jest standardową praktyką, służącą centralizacji kontroli nad aktywami, efektywnemu zarządzaniu przepływem zysków oraz ograniczaniu ryzyka poprzez izolację konkretnych spółek lub segmentów działalności.

Warunki, jakie musi spełnić polska spółka oraz zagraniczny holding, aby możliwe było skorzystanie ze zwolnienia, zostały wskazane w art. 22 ust. 4 i kolejnych ustawy o CIT. W szczególności:

1. wypłacającym dywidendę jest spółka mająca siedzibę lub zarząd na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej,
2. uzyskującym dochody (przychody) z dywidend jest spółka podlegająca w Rzeczypospolitej Polskiej lub w innym niż Rzeczpospolita Polska państwie członkowskim Unii Europejskiej lub w innym państwie należącym do Europejskiego Obszaru Gospodarczego, opodatkowaniu podatkiem dochodowym od całości swoich dochodów, bez względu na miejsce ich osiągania,
3. spółka, o której mowa w pkt 2, posiada bezpośrednio nie mniej niż 10% udziałów (akcji) w kapitale spółki, o której mowa w pkt 1,
4. spółka, o której mowa w pkt 2, nie korzysta ze zwolnienia z opodatkowania podatkiem dochodowym od całości swoich dochodów, bez względu na źródło ich osiągania.

Dodatkowo, spółka odbierająca dywidendę musi posiadać udziały w spółce wypłacającej nieprzerwanie przez minimum dwa lata.

Przesłanka właściciela rzeczywistego

Pierwszym z praktycznych problemów pojawiających się przy chęci zastosowania zwolnienia dywidendy wypłacanej na rzecz zagranicznego holdingu jest kwestia uznania go za właściciela rzeczywistego. Z uwagi na charakter działalności, jaką wykonuje holding, organy podatkowe oraz sądy administracyjne często odmawiają przyznania mu tego statusu. Odrębnym problemem pozostaje kwestia, czy w przypadku dywidend, status właściciela

rzeczywistego w ogóle podlega badaniu, jednak na potrzeby niniejszego artykułu racja zostanie przyznana tej części orzeczeń, która stanowi, że jest to warunek niezbędny do skorzystania ze zwolnienia.

Przykładem odmowy uznania holdingu za właściciela rzeczywistego mogą być wyroki Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Lublinie z dnia 7 czerwca 2024 r., sygn. I SA/Lu 65/24 oraz z dnia 26 czerwca 2024 r., sygn. I SA/Lu 209/24. Sąd zwrócił uwagę na następujące fakty: brak zatrudnienia pracowników, stanowisko prezesa zarządu obsadzone przez osobę oddelegowaną i opłacaną przez inny podmiot z grupy, równocześnie reprezentującą także inne spółki z grupy, prowadzenie działalności w miejscu, w którym siedziby wskazują również inne spółki, otrzymywane od podmiotów zależnych środki z tytułu dywidend (które są podstawą przychodów tego podmiotu) – niezależnie od ujemnego wyniku finansowego – w znacznej części transferowane do wspólnika. Dodatkowo, sądy wskazywały na faktycznie niewielki podatek zapłacony w państwie rezydencji.

Powyższy zbiór stanowi, de facto podstawę do ustalenia przez organy podatkowe spełnienia jednej z przesłanek statusu właściciela rzeczywistego – prowadzenia rzeczywistej działalności gospodarczej przez odbiorcę dywidendy, przede wszystkim w ramach postępowania o wydanie opinii o stosowaniu preferencji, bądź zwrotu WHT wpłaconego w ramach mechanizmu Pay&Refund.

Inną przesłanką, którą musi spełnić właściciel rzeczywisty należności jest otrzymywanie należności dla własnej korzyści, w tym samodzielnie decydowanie o jej przeznaczeniu i ponoszenie ryzyka ekonomicznego związanego z utratą tej należności. Odbiorca nie może zatem pełnić roli pośrednika, czy też innego rodzaju przekaziciela dywidendy.

Sądy administracyjne oraz organy podatkowe zwracają szczególną uwagę na fakt przekazywania należności, co w kontekście spółek holdingowych, w praktyce wyklucza je z grona właścicieli rzeczywistych. Przykładowo, w wyroku WSA w Lublinie

z dnia 11 grudnia 2024 r., sygn. I SA/Lu 504/24 sąd powołał się na fakt, że odbiorca dywidendy niemal w całości dystrybuuje dochód (z pominięciem kwot przeznaczonych na koszty) do swojego wspólnika (podatnik otrzymał dywidendę w kwocie 2.257.691 euro, zaś przekazał do swojej spółki nadrzędnej 2.250.000 euro). W efekcie, spółka ta przekazuje należności dalej – do spółki brytyjskiej.

Powyższa okoliczność świadczyła, zdaniem WSA w Lublinie, że holding nie jest też faktycznym dysponentem otrzymywanych od płatnika należności, a jedynie pośrednikiem. Analogiczny problem może występować w większości podobnie działających podmiotów.

Efektywne opodatkowanie

Warunek efektywnego opodatkowania został wyrażony w art. 22 ust. 4 pkt 4 ustawy o CIT. Zgodnie z powołanym przepisem, odbiorca dywidendy nie korzysta ze zwolnienia z opodatkowania podatkiem dochodowym od całości swoich dochodów, bez względu na źródło ich osiągnięcia.

Sądy niejednokrotnie powoływały się na brak efektywnego opodatkowania w odniesieniu do spółek holdingowych. Wynikało to z faktu, że dywidendy (np. w Holandii) są zwolnione z podatku dochodowego. Jednocześnie podmioty holdingowe najczęściej nie wykazywały dochodów z innych źródeł (lub wykazywały je na minimalnym poziomie), które mogłyby stanowić podstawę opodatkowania.

Przykładowo, w wyroku WSA w Lublinie z dnia 17 lipca 2024 r., sygn. I SA/Lu 210/24, Sąd odniósł się do analogicznej sytuacji w następujący sposób: „(...) *Spółka nie podlega efektywnemu opodatkowaniu CIT na terenie Królestwa Niderlandów, gdyż osiągnięte straty ze zwykłej działalności oraz zwolnienie dywidend z opodatkowania sprawiają, że nie płaci ona tego podatku w kraju rezydencji. Dowodzą tego dane wynikające ze sprawozdań finansowych. Potwierdzają one bowiem, że w latach 2020–2021 Podatnik nie wykazał obciążenia podatkowego,*

a ujawnione kwoty stanowią zwrot podatku lub są wynikiem rozliczenia podatku odroczonego. Z kolei w latach 2018, 2019 i 2022 Spółka zapłaciła podatek na bardzo niskim poziomie zważywszy na wszystkie wykazane dochody.”

Podobnie orzekały WSA w Lublinie w wyrokach z dnia 7 sierpnia 2024 r., sygn. I SA/Lu 242/24, z dnia 10 lipca 2024 r., sygn. I SA/Lu 190/24 i sygn. I SA/Lu 189/24.

Powyższe wyroki są ważne z perspektywy uwydatnienia trudności, jakie spółki holdingowe mogą napotkać przy chęci skorzystania ze zwolnienia. Należy jednak zaznaczyć, że warunek efektywnego opodatkowania był przedmiotem Interpretacji ogólnej Ministra Finansów nr DD9.8202.1.2024, wydanej w listopadzie 2024 r.

Zdaniem MF, efektywne opodatkowanie należy rozumieć przez pryzmat wyroku TSUE z dnia 08.03.2017 r. o sygn. akt C–448/15, w którym Trybunał stwierdził, że korzystanie przez przedsiębiorstwo zbiorowego inwestowania z zerowej stawki podatku dochodowego (przy spełnieniu określonych warunków), jest równoznaczne ze zwolnieniem podmiotowym.

W związku z powyższym, przyjąć należy, że nie narusza warunku „*niekorzystania ze zwolnienia z opodatkowania podatkiem dochodowym od całości swoich dochodów, bez względu na źródło ich osiągnięcia*”, fakt iż odbiorca dywidendy z innego państwa członkowskiego UE lub EOG korzysta ze zwolnienia podatkowego o charakterze przedmiotowym w stosunku do otrzymywanej dywidendy na podstawie przepisów podatkowych będących implementacją do ustawodawstwa krajowego postanowień Dyrektywy PS.

W teorii zatem, holding który korzysta ze zwolnienia przedmiotowego w odniesieniu do otrzymywanych dywidend, powinien spełnić przesłankę z art. 22 ust. 4 pkt 4 ustawy o CIT. W praktyce jednak, mogą pojawić się wątpliwości, jak należy traktować spółkę holdingową, która efektywnie nie ponosi ciężaru

podatku dochodowego.

Mała klauzula przeciwko unikaniu opodatkowania

W niektórych sprawach, sądy administracyjne doszukują się nawet wystąpienia przesłanek, o których mowa w art. 22c ustawy o CIT. W artykule tym sformułowana została tzw. mała klauzula antyabuzywna. Formułuje ona zasadę, iż przepisów m.in. o zwolnieniu dywidendy, nie stosuje się, jeżeli skorzystanie ze zwolnienia było:

- sprzeczne w danych okolicznościach z przedmiotem lub celem tych przepisów;
- głównym lub jednym z głównych celów dokonania transakcji lub innej czynności albo wielu transakcji lub innych czynności, a sposób działania był sztuczny.

Powyższa klauzula była również przedmiotem wyroków sądów administracyjnych. Przykładowo, w wyroku WSA w Lublinie z dnia 11 grudnia 2024 r., sygn. I SA/Lu 504/24 sąd stwierdził, że sposób działania spółki uznać należy za sztuczny, w rozumieniu art. 22c ustawy o CIT, z uwagi na następujące okoliczności:

„Fakt finansowania skarżącej ze środków przekazanych przez spółkę dominującą i brak odpowiedniego substratu majątkowo – osobowego wskazuje, że skorzystanie ze zwolnienia było głównym celem jej wprowadzenia grupy K. Fakt ten potwierdza również to, że skarżąca nie prowadzi rzeczywistej działalności gospodarczej, a utworzenie jej nie miało uzasadnienia

ekonomicznego. Na sztuczność struktury, w jakiej funkcjonuje skarżąca wskazują także szczegółowo opisane w decyzji powiązania osobowe pomiędzy spółkami w grupie. Skarżąca nie wyjaśniła też w sposób przekonujący uzasadnienia do tworzenia spółki zarządzającej aktywami w postaci udziałów w spółkach polskich na terenie Holandii i na czym – poza czytelną optymalizacją podatkową – miałyby polegać korzyść z takiego rozwiązania.”

Podsumowanie

Spółki holdingowe są powszechnie wykorzystywane w ramach struktur międzynarodowych grup kapitałowych ze względu na szereg korzyści i możliwości wynikających z ustanowienia tych podmiotów. Głównym zadaniem tych podmiotów jest wykonywanie praw udziałowych, co wiąże się z otrzymywaniem dywidend. Możliwość skorzystania ze zwolnienia, o którym mowa w art. 22 ust. 4 ustawy o CIT, w powyższej sytuacji obarczona jest dużym ryzykiem. Organy podatkowe, wspólnie z sądami administracyjnymi konsekwentnie odmawiają spółkom holdingowym prawa do zwolnienia, z uwagi na brak spełnienia przesłanek. O ile zgodzić się można w niektórych skrajnych przypadkach, że podmioty faktycznie pełniły rolę tzw. „spółki wyduszkii”, której jedynym celem było uzyskanie zwolnienia, w sposób sztuczny, o tyle prezentowane powyżej, niezwykle restrykcyjne podejście, skutecznie uniemożliwia uzyskanie tego zwolnienia wielu grupom działającym w dobrej wierze.

Ulga termomodernizacyjna – rozliczenie za 2024 r. po raz ostatni pozwoli na odliczenie niektórych wydatków

Agnieszka Fijałkowska-Wocial

Doradca Podatkowy

W rozliczeniu rocznym za 2024 r. podatnicy, którzy są właścicielami lub współwłaścicielem domu jednorodzinnego mogą skorzystać z ulgi podatkowej, jeśli ponoszą wydatki na termomodernizację swojego domu.

Kiedy można skorzystać z odliczenia?

Z ulgi mogą skorzystać wyłącznie osoby, które są właścicielem lub współwłaścicielem domu jednorodzinnego (także w zabudowie szeregowej lub bliźniaczej).

Odliczeniu podlegają wydatki na termomodernizację domu jednorodzinnego (usługi i materiały), jeśli:

- są one wymienione w załączniku do rozporządzenia Ministra Inwestycji i Rozwoju z 21 grudnia 2018 r. w sprawie określenia wykazu rodzajów materiałów budowlanych, urządzeń i usług związanych z realizacją przedsięwzięć termomodernizacyjnych,
- dotyczą przedsięwzięcia termomodernizacyjnego, które zostanie **zakończony w okresie 3 kolejnych**

lat, licząc od końca roku podatkowego, w którym poniesiono pierwszy wydatek,

- podatnik posiada **fakturę wystawioną przez podatnika podatku od towarów i usług, który nie korzysta ze zwolnienia od tego podatku**, może być również faktura zawierająca podatek od wartości dodanej wystawiona przez podmiot z państwa członkowskiego UE, dodać należy, że w przypadku małżonków nie ma znaczenia, na kogo jest ona wystawiona – jeśli istnieje między nimi wspólność majątkowa i ponoszą wydatki na wspólną nieruchomość.
- **nie zostały** sfinansowane (dofinansowane) ze środków Narodowego Funduszu Ochrony Środowiska i Gospodarki Wodnej lub wojewódzkich funduszy ochrony środowiska i gospodarki wodnej lub **zwrócone w jakiejkolwiek formie**,

- **nie zostały zaliczone do kosztów uzyskania przychodów ani odliczone** od przychodu na podstawie ustawy o zryczałtowanym podatku dochodowym od niektórych przychodów osiąganych przez osoby fizyczne.

Ile wynosi kwota odliczenia?

Kwota odliczenia nie może przekroczyć **53.000 zł** w odniesieniu do wszystkich realizowanych przedsięwzięć termomodernizacyjnych w budynkach, których podatnik jest właścicielem lub współwłaścicielem. Limit ulgi termomodernizacyjnej nie jest związany z jedną inwestycją lub jednym przedsięwzięciem termomodernizacyjnym, lecz jest określony dla danego podatnika, niezależnie od liczby inwestycji termomodernizacyjnych. W odniesieniu do podatników pozostających w związku małżeńskim **limit ten dotyczy każdego z małżonków odrębnie**, czyli każdemu z nich przysługuje odliczenie w maksymalnej wysokości 53 000 zł. Z drugiej strony należy pamiętać, że wysokość limitu w części niewykorzystanej przez jednego z małżonków nie powiększa limitu drugiego małżonka.

Jeśli wydatki były opodatkowane podatkiem VAT, to odliczeniu podlega kwota wraz z tym podatkiem, o ile nie została odliczona na podstawie ustawy o podatku od towarów i usług.

Czy niewykorzystana ulga przechodzi na lata kolejne?

Wydatki na przedsięwzięcie termomodernizacyjne, które nie znalazły pokrycia w dochodzie (przychodzie) za rok podatkowy, w którym zostały poniesione, **można odliczyć w kolejnych latach**. Nie dłużej niż przez 6 lat, licząc od końca roku podatkowego, w którym poniesiono pierwszy wydatek.

Należy wziąć pod uwagę, że jeśli w okresie trzech lat podatnik **nie zrealizuje przedsięwzięcia termomodernizacyjnego** (licząc od końca roku podatkowego, w którym poniósł pierwszy wydatek), **będzie musiał zwrócić ulgę**. Oznacza to, że będzie

musiał doliczyć do dochodu wcześniej odliczoną kwotę z tego tytułu za rok podatkowy, w którym upłynął trzyletni termin.

Jeśli po roku, w którym podatnik skorzystał z ulgi, otrzyma zwrot odliczonych wydatków na realizację przedsięwzięcia termomodernizacyjnego, jest zobowiązany doliczyć odpowiednio kwoty uprzednio odliczone do dochodu (przychodu) w zeznaniu składanym za rok podatkowy, w którym otrzymał ten zwrot albo złożyć korektę uprzednio złożonego zeznania, w którym zastosował ulgę.

Warto pamiętać, że podatnik, który odliczył wydatki poniesione na przedsięwzięcie termomodernizacyjne, a następnie zwrócił ulgę (poprzez korektę zeznania lub doliczenie kwot uprzednio odliczonych), odnawia swój limit w części dokonanego zwrotu.

Pamiętajmy o zmianach od 1 stycznia 2025 r.

Od 1 stycznia 2025 roku obowiązują nowe zasady korzystania z ulgi termomodernizacyjnej. Zmiany zostały wprowadzone rozporządzeniem ministra rozwoju i technologii z 19 grudnia 2024 r., które zaktualizowało wykaz materiałów budowlanych, urządzeń i usług związanych z realizacją przedsięwzięć termomodernizacyjnych.

Tym niemniej należy pamiętać, że **rozliczając się za 2024 r. obowiązuje nas rozporządzenie i wykaz materiałów i usług w brzmieniu do 31 grudnia 2024 r.**

Tym samym, mimo że z wykazu wydatków objętych ulgą usunięto:

- kocioł gazowy kondensacyjny wraz ze sterowaniem, armaturą zabezpieczającą i regulującą oraz układem doprowadzenia powietrza i odprowadzenia spalin;
- kocioł olejowy kondensacyjny wraz ze sterowaniem, armaturą zabezpieczającą i regulującą oraz układem doprowadzenia powietrza i odprowadzenia spalin;
- zbiornik na gaz lub zbiornik na olej.

to wydatki te możemy odliczyć w rozliczeniu za 2024 r., jeśli zostały one poniesione do końca zeszłego roku i potwierdza to data wskazana na fakturze VAT.

Od 2025 r. ulga będzie przysługiwać na przyłącze do sieci ciepłowniczej lub sieci gazowej wyłącznie wykorzystującej jako źródło energii biogaz lub biometan. W 2024 r. po raz ostatni ulgą objęte jest przyłączenie do każdej sieci ciepłowniczej lub gazowej

Dodatkowo doprecyzowano, że podatnicy będą mogli odliczyć wydatki na zakup i montaż pomp ciepła, jedynie pod warunkiem, że urządzenia te będą wykorzystywane do ogrzewania pomieszczeń lub podgrzewania wody użytkowej.

Od 2025 roku ulgą wprost objęte są magazyny energii i ciepła czy system zarządzania energią. Do końca 2024 r. magazyn energii nie był wyszczególniony w katalogu urządzeń i usług uprawnionych do ulgi

termomodernizacyjnej. Tym niemniej w ocenie organów, magazyn energii stanowił podstawę do ulgi termomodernizacyjnej, jeśli był integralną częścią zamontowanych ogniw fotowoltaicznych i nie mógł funkcjonować bez ogniw (tzn. jest osprzętem instalacji fotowoltaicznej).

Od 2025 r. uzupełniono również katalog materiałów budowlanych o wydatki na dachy oraz drzwi zewnętrzne, których parametry wpływają na efektywność energetyczną budynków.

Organizacja konkursów dla pracowników (i nie tylko) – źródła przychodu w PIT

Tomasz Kraśniewski
Konsultant Podatkowy

Organizowanie konkursów stanowi jeden z podstawowych elementów promowania działalności gospodarczej, jak również niewątpliwie przyczynia się do poprawy wizerunku firmy szczególnie wtedy, gdy taka inicjatywa kierowana jest do szerokiego grona odbiorców. Generalnie konkursy możemy podzielić na dwie grupy, te zamknięte – przeznaczone wyłącznie dla pracowników oraz otwarte – organizowane dla innych osób niż pracownicy albo jednocześnie dla pracowników i pozostałych osób niebędących pracownikami.

Nieodłącznym elementem każdego sukcesu uczestników konkursu jest przyznanie nagrody – warto pochylić się nad tym tematem, bowiem odpowiednia kwalifikacja konkursu, będzie miała istotne znaczenie dla ustalenia źródła przychodów takiej wygranej.

Czym właściwie jest konkurs?

Zgodnie z podejściem prezentowanym przez organy podatkowe, przedsięwzięcie można określić mianem konkursu, **jeśli istnieje w nim element współzawodnictwa w celu osiągnięcia najlepszego**

rezultatu. W powszechnym rozumieniu konkurs to postępowanie, mające na celu wyłonienie zwycięzcy bądź kilku zwycięzców spośród grupy najlepszych uczestników spełniających określone kryteria. **Również istotna jest strona formalna całego przedsięwzięcia,** konieczne jest bowiem

sporządzenie regulaminu konkursu, w którym określona zostanie nazwa konkursu, organizator, uczestnicy konkursu, nagrody oraz sposób wyłonienia zwycięzców.

*„(...) zasadniczo definicja pojęcia „konkurs” zawiera kilka elementów. W pierwszej kolejności powinno nastąpić ogłoszenie konkursu wraz ze stosownym regulaminem, po czym uczestnicy konkursu powinni podjąć stosowne działania, które z samej natury konkursu, **winny zawierać w sobie element rywalizacji. Zakończeniem konkursu, który jest wynikiem współzawodnictwa uczestników konkursu, jest ogłoszenie wyników i nierzadko rozdanie nagród.** Nie ulega też wątpliwości w ocenie Naczelnego Sądu Administracyjnego, że wynik konkursu **ma ścisły związek z efektem bezpośredniego współzawodnictwa uczestników konkursu i ich rywalizacji.** – NSA z dnia 9 kwietnia 2014 r. sygn. II FSK 911/12.*

Kiedy konkurs ma charakter otwarty, a kiedy zamknięty?

Tak jak zostało wspomniane na wstępie, **czynnikiem determinującym to z jakim rodzajem konkursu będziemy mieli do czynienia, jest w istocie krąg podmiotów do których jest on kierowany** – w przypadku konkursu organizowanego wyłącznie dla pracowników, będziemy mieli do czynienia z tzw. konkursem zamkniętym w sytuacji natomiast, gdy będzie on kierowany do szerszego grona tj. nie tylko pracowników, ale także innych osób niebędących pracownikami (w tym osób zatrudnionych na B2B) – będziemy mieli do czynienia z konkursem otwartym.

Jakie znaczenie ma odpowiednia kwalifikacja konkursu do danej grupy?

W odniesieniu do konkursu zamkniętego (tylko dla pracowników) w takim przypadku, niezależnie od tego czy dotyczy on czynności wykonywanych przez uczestników w ramach stosunku pracy, czy też nie – zgodnie ze stanowiskiem organów **zawsze dla pracowników stanowi przychód ze stosunku pracy.**

Dyrektor Krajowej Informacji Skarbowej w Interpretacji Indywidualnej z 12 września 2022 r. nr.:0112-KDIL2-1.4011.558.2022.1.KF: „(...) W konsekwencji **wartość nagrody wydanej pracownikowi w ramach Konkursu dla Pracowników, niezależnie od tego czy przedmiot rywalizacji konkursowej ma związek z zakresem wykonywanych obowiązków służbowych wynikających z umowy o pracę, czy też przedmiot rywalizacji nie ma związku z wykonywanymi obowiązkami służbowymi, należy doliczyć do jego pozostałych przychodów i opodatkować na zasadach właściwych dla przychodów ze stosunku pracy.** Tym samym z powyższego tytułu ciążą/będą ciżyć na Państwu, jako płatniku, obowiązki, wynikające z art. 31 ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych, dotyczące obliczenia, pobrania i odprowadzenia podatku dochodowego od osób fizycznych do właściwego urzędu skarbowego. W sytuacji natomiast, gdy **Konkurs organizowany jest do szerszego kręgu podmiotów, w tym także dla Państwa pracowników oraz gdy jest on organizowany dla osób, z którymi nie łączy Państwa żaden stosunek prawny (np. klientów, potencjalnych klientów), wygrana dla wszystkich uczestników Konkursu stanowić będzie przychód z innych źródeł**, o którym mowa w art. 20 ust. 1 ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych.”

Natomiast w przypadku **konkursu otwartego** – skierowanego nie tylko dla pracowników, ale również innych podmiotów, w tym współpracowników, w takim przypadku przychód z tytułu nagród uzyskany przez **wszystkich zwycięzców (w tym pracowników) będzie stanowił przychód z innych źródeł**, podlegający opodatkowaniu 10% zryczałtowanym podatkiem dochodowym, w oparciu o przepis art. 30 ust. 1 pkt 2 ustawy o PIT.

Należy przy tym dodać, że w przypadku uzyskania nagród przez osoby fizyczne **prowadzące pozarolniczą działalność gospodarczą** zgodnie ze stanowiskiem organów podatkowych – w sytuacji gdy osoba ta uczestniczyła w konkursie w związku z prowadzoną działalnością gospodarczą – **nagroda**

stanowi przychód ze źródła, o którym mowa w art. 10 ust. 1 pkt 3 ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych, tj. z pozarolniczej działalności gospodarczej. Oznacza to, że w takim przypadku dochód (przychód) z tytułu wygranej przez podatnika nagrody podlega opodatkowaniu według tych samych zasad jak dochód podatnika z prowadzonej przez niego działalności gospodarczej.

Dyrektor Krajowej Informacji Skarbowej w Interpretacji Indywidualnej z 24 maja 2023 r. nr:0115-KDIT2.4011.201.2023.1.ENB: „(...) W odniesieniu do pozostałych konkursów wyjaśnili Państwo, że będą one mogły być kierowane do: – Państwa pracowników i członków ich rodzin (Konkurs nr 2), – **Państwa pracowników i współpracowników (Konkurs nr 3)**, – Państwa pracowników i współpracowników oraz pracowników spółek z tej samej Grupy Kapitałowej (Konkurs nr 4), – konkurs otwarty (w konkursie mogą uczestniczyć wszyscy zainteresowani, w tym pracownicy kontrahentów, przy czym wśród tego grona mogą znajdować się również pracownicy) (Konkurs nr 5).

W takiej sytuacji – **gdy konkurs będzie skierowany do szerszego kręgu podmiotów, a nie wyłącznie do Państwa pracowników – wygrana dla każdego z uczestników konkursu (za wyjątkiem osób fizycznych prowadzących pozarolniczą działalność gospodarczą i biorących udział w konkursie w związku z tą działalnością) będzie stanowiła na**

gruncie przepisów ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych przychód z innych źródeł, o którym mowa w art. 20 ust. 1 ww. ustawy. *(...) W kontekście Państwa obowiązków zauważyć należy, że z art. 30 ust. 1 pkt 2 ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych wynika, że: Od dochodów (przychodów) pobiera się zryczałtowany podatek dochodowy z tytułu wygranych w konkursach, grach i zakładach wzajemnych lub nagród związanych ze sprzedażą premii, uzyskanych w państwie członkowskim Unii Europejskiej lub innym państwie należącym do Europejskiego Obszaru Gospodarczego – w wysokości 10% wygranej lub nagrody.(...)”

Jak wynika z powyższej analizy, istotne znaczenie dla ustalenia źródła przychodów w PIT ma rodzaj konkursu, którego kwalifikacja uzależniona jest od kręgu podmiotów, do których jest on kierowany.

Zainteresowanych tematem opodatkowania konkursów, zachęcam do zapoznania się z [artykułem na naszym blogu](#).

Ulga B+R w Podatkowej Grupie Kapitałowej

Kinga Sadowska

Konsultant Podatkowy

Naczelny Sąd Administracyjny w wyroku z 7 listopada 2024 r. (sygn. akt II FSK 179/22) potwierdził, że Podatkowa Grupa Kapitałowa ma prawo do skorzystania z ulgi na działalność badawczo-rozwojową. Co istotne, odliczenie kosztów kwalifikowanych powinno być dokonywane na poziomie dochodu PGK, a nie poszczególnej spółki wchodzącej w jej skład.

Spór dotyczył spółki będącej częścią Podatkowej Grupy Kapitałowej, która prowadzi działalność badawczo-rozwojową i ponosi z tego tytułu znaczne wydatki. Koszty te spełniały ustawowe warunki uznania ich za kwalifikowane w ramach ulgi B+R, jednak przekraczały dochód osiągnięty przez samą spółkę – choć nie przekraczały dochodu całej PGK.

Wątpliwość dotyczyła tego, czy PGK może rozliczyć ulgę badawczo-rozwojową, gdy koszty zostały poniesione przez jedną z jej spółek, a ich wysokość przekracza dochód tej konkretnej jednostki, ale mieści się w limicie dochodu całej grupy.

Dyrektor Krajowej Informacji Skarbowej uznał, że

mimo iż PGK jest podatnikiem CIT, to poszczególne spółki zachowują autonomię w ustalaniu swoich przychodów, kosztów i ulg. W jego opinii, ulgę B+R można zastosować wyłącznie w odniesieniu do dochodu tej spółki, która poniosła koszty, niezależnie od możliwości grupy jako całości.

Zgodnie z tą interpretacją, jeżeli dochód spółki jest zbyt niski, by w pełni rozliczyć poniesione koszty kwalifikowane, nadwyżka nie może zostać odliczona przez PGK.

Z tą interpretacją nie zgodziła się spółka, która zaskarżyła ją do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego. WSA przychylił się do

argumentacji podatnika, wskazując, że PGK jest jednym podatnikiem CIT i to ona – jako całość – powinna móc skorzystać z ulgi, o ile jej dochód na to pozwala.

NSA podtrzymał stanowisko WSA, wyraźnie zaznaczając, że konstrukcja ulgi B+R zakłada możliwość odliczenia kosztów kwalifikowanych przez podatnika. W przypadku PGK tym podatnikiem jest grupa jako całość, a nie poszczególne spółki. Oznacza to, że odliczenie powinno być liczone względem dochodu PGK, a nie jednostkowego dochodu spółki członkowskiej.

Wyrok NSA z 7 listopada 2024 r. to istotne rozstrzygnięcie dla wszystkich spółek prowadzących działalność innowacyjną w ramach Podatkowych Grup Kapitałowych. Orzeczenie rozstrzyga trwające wątpliwości interpretacyjne i otwiera drogę do szerszego wykorzystania ulgi B+R przez PGK.

Rozstrzygnięcie NSA wpisuje się w korzystną linię orzecznictwa dotyczącą uprawnień podatkowych PGK. Wskazuje ono jasno, że w przypadku ulgi badawczo-rozwojowej to dochód całej grupy stanowi podstawę limitującą, a nie dochód pojedynczej spółki.

Poznaj Dorę

doradz^{A/I}

DoradzAI to produkt zrodzony z pasji do podatków i do technologii, dzięki któremu odkryjesz nowy wymiar reaserchu podatkowego opartego na zaawansowanej sztucznej inteligencji.

Dora automatyzuje i upraszcza wyszukiwanie odpowiedzi na zagadnienia podatkowe.

Opinie Klientów

★★★★★

Pracuję w biurze rachunkowym i często korzystam, żeby upewnić się co do stanowiska np. w nietypowych sytuacjach. Oszczędza mi mnóstwo czasu.

★★★★★

Nie wiem jak wcześniej sobie radziłam bez tego. Dla mnie jako doradcy podatkowego – sztos!

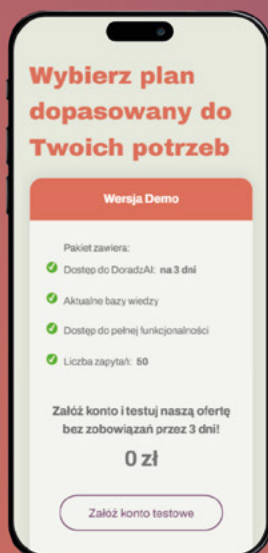
★★★★★

Niby tylko asystent, a czasem Dora mówi z większym sensem niż konsultanci z KISu. Nie zastąpi wiedzy, ale bardzo ułatwia codzienną pracę.

★★★★★

Działa szybko, konkretnie, bez lania wody. Do sprawdzenia stanowiska idealna. Fajnie że pokazuje nie tylko interpretacje, ale i wyroki sądów.

Wypróbuj Dorę

Załącz **darmowe konto** i przekonaj się, jak Dora może odmienić Twoją pracę!

Co zyskasz, korzystając z wersji demo?

- Dostęp do DoradzAI: na 3 dni
- Aktualne bazy wiedzy
- Dostęp do pełnej funkcjonalności
- 50 zapytań

Sprawdź teraz →

Ceny transferowe a nieruchomości – jak ustalać czynsze i wartości rynkowe?

Patrycja Szewczyk

Partner Działu Cen Transferowych

Transakcje związane z nieruchomościami pomiędzy podmiotami powiązanymi od lat budzą szczególne zainteresowanie organów podatkowych. Wysoka wartość takich operacji, ich długoterminowy charakter oraz często ograniczona dostępność danych porównawczych sprawiają, że dokumentacja cen transferowych w tym zakresie wymaga szczególnej uwagi. W niniejszym artykule przedstawiamy podejście do ustalania rynkowych stawek czynszu i wartości nieruchomości w ramach obowiązujących regulacji cen transferowych.

Znaczenie nieruchomości w transakcjach kontrolowanych

Nieruchomości – biura, magazyny, hale produkcyjne, sklepy, centra usług – pełnią kluczową rolę operacyjną w strukturach grup kapitałowych. W przypadku transakcji kontrolowanych mogą występować w różnych formach: najmu, dzierżawy, leasingu, itp.

Odpowiednie ukształtowanie warunków korzystania z nieruchomości, w tym przede wszystkim wysokości czynszu lub wartości przekazywanego

majątku, ma bezpośredni wpływ na poziom dochodu podlegającego opodatkowaniu. Nieprawidłowe ustalenie tych parametrów może prowadzić do zakwestionowania rynkowości przez organy podatkowe i doszacowania dochodu – wraz z konsekwencjami podatkowymi.

Czynsz rynkowy – jak go rozumieć w kontekście cen transferowych?

Zgodnie z zasadą ceny rynkowej, transakcje między

podmiotami powiązanymi powinny być zawierane na warunkach, jakie ustaliłyby między sobą niezależne strony działające w porównywalnych okolicznościach. W przypadku transakcji najmu oznacza to, że czynsz oraz inne warunki korzystania z nieruchomości powinny odpowiadać warunkom występującym na rynku komercyjnym.

Rynkowy czynsz powinien być ustalony w sposób obiektywny i udokumentowany, z uwzględnieniem specyfiki nieruchomości, lokalizacji, warunków najmu, a także lokalnych uwarunkowań rynkowych. Ustalenie stawki bez analizy rynku, powielenie kwoty z umowy sprzed kilku lat bez aktualizacji może zostać zakwestionowane podczas kontroli podatkowej.

Metody ustalania rynkowej wartości czynszu

1. Analiza porównawcza

Najczęściej stosowaną metodą weryfikacji rynkowego charakteru czynszu jest analiza porównawcza. Polega ona na zestawieniu warunków transakcji wewnątrzgrupowej z warunkami występującymi w podobnych transakcjach między podmiotami niepowiązanymi.

W ramach benchmarkingu analizuje się m.in.:

- lokalizację nieruchomości (miasto, dzielnica, dostępność komunikacyjna),
- typ nieruchomości (biurowa, magazynowa, handlowa, przemysłowa),
- powierzchnię i standard obiektu,
- długość okresu najmu i warunki wypowiedzenia,
- zakres usług dodatkowych (ochrona, utrzymanie, media),
- poziom czynszu podstawowego i dodatkowego.

Dane do analizy można pozyskiwać z ogólnodostępnych raportów rynkowych, baz danych transakcyjnych, a także z informacji pozyskanych od doradców lub rzeczoznawców majątkowych. Im bardziej dane porównywalne są dopasowane do analizowanej transakcji, tym większa ich wartość dowodowa.

2. Metoda dochodowa (wycena nieruchomości)

W przypadku braku wystarczających danych porównawczych (np. dla specjalistycznych nieruchomości lub unikalnych lokalizacji), można zastosować podejście dochodowe. Polega ono na wycenie nieruchomości na podstawie prognozowanych przepływów finansowych generowanych przez nieruchomość oraz przyjętej stopy kapitalizacji.

Metoda dochodowa jest bardziej złożona, często wymaga udziału certyfikowanego rzeczoznawcy, ale może być jedynym sposobem ustalenia wartości rynkowej w przypadku skomplikowanych lub niestandardowych obiektów.

3. Wewnętrzne dane porównawcze

Jeśli podmiot posiada umowy najmu z niezależnymi najemcami dla nieruchomości o podobnych parametrach (np. w tym samym budynku), może wykorzystać je jako dane porównawcze. Ważne, by warunki były rzeczywiście porównywalne – zarówno pod względem prawnym, jak i ekonomicznym.

Najczęstsze błędy i ryzyka podatkowe

Organy podatkowe w Polsce i innych krajach regularnie kwestionują warunki transakcji najmu między podmiotami powiązanymi. Najczęściej spotykane zastrzeżenia dotyczą:

- ustalania czynszu w oderwaniu od realiów rynkowych,
- udostępniania nieruchomości „za darmo” lub po kosztach,
- nieuwzględnienia kosztów eksploatacyjnych w opłatach,
- braku benchmarku lub jego niskiej jakości,
- rozbieżności między umową a rzeczywistym korzystaniem.

Efektom może być np. doszacowanie czy sankcje karno-skarbowe. W skrajnych przypadkach fiskus

może uznać, że doszło do ukrytej dystrybucji zysków lub transferu wartości majątku bez opodatkowania.

Podsumowanie

Ustalanie czynszu oraz wartości nieruchomości w transakcjach pomiędzy podmiotami powiązanymi wymaga nie tylko znajomości regulacji cen transferowych, ale też dobrej orientacji w rynku

nieruchomości. Kluczowe znaczenie ma odpowiednie udokumentowanie rynkowości ustalonych stawek, najlepiej w oparciu o profesjonalną analizę porównawczą.

Wzrost znaczenia nieruchomości w działalności grup kapitałowych oraz rosnąca aktywność organów podatkowych sprawiają, że warto poświęcić temu obszarowi należytą uwagę – zanim zrobi to fiskus.

APA (Uprzednie Porozumienia Cenowe) – kiedy warto się o nie ubiegać?

Alicja Olesińska

Starszy Konsultant ds. Cen Transferowych

APA – co to jest?

Uprzednie porozumienia cenowe (APA) to narzędzie zapewniające podatnikom pewność co do zgodności ich polityki cen transferowych z przepisami podatkowymi. Porozumienie zawierane z Szefem Krajowej Administracji Skarbowej (KAS) określa, w jaki sposób dana transakcja kontrolowana powinna być rozliczana, uwzględniając profil funkcjonalny stron oraz rynkowe metody weryfikacji ceny transferowej.

APA – kiedy warto się o nie ubiegać?

APA warto rozważyć w sytuacjach, gdy transakcje pomiędzy podmiotami powiązanymi są złożone, niestandardowe lub długoterminowe. Dotyczy to zwłaszcza transakcji w zakresie usług o charakterze niematerialnym (doradczych, IT, prawnych), korzystania z wartości niematerialnych i prawnych, a także restrukturyzacji działalności. Dodatkową motywacją może być chęć uniknięcia limitowania kosztów podatkowych, jak miało to miejsce w przypadku obowiązywania art. 15e ustawy CIT w latach 2018–2021.

APA – statystyki

Z danych zawartych w II edycji raportu KAS (marzec 2025) wynika, że w latach 2018–2024 złożono 739 wniosków o wydanie APA, z czego 469 zakończyło się zawarciem porozumienia. Aż 351 z nich dotyczyło wyłączenia transakcji spod limitów z art. 15e CIT, co stanowi ponad 75% zawartych APA w tym okresie. Mimo że przepis został uchylony, zainteresowanie APA nie osłabło – w 2024 roku złożono rekordowe 67 wniosków, w tym aż 20 wniosków o porozumienie dwustronne, co stanowi najwyższy wynik w historii tego instrumentu w Polsce.

Warto także zwrócić uwagę na strukturę zawieranych porozumień. W analizowanym okresie dominowały APA jednostronne (ponad 92%), jednak systematycznie rośnie liczba porozumień z udziałem zagranicznych administracji. W 2024 r. zawarto również trzecie w historii APA wielostronne, co pokazuje rosnącą dojrzałość i złożoność spraw obsługiwanych przez KAS.

Jeśli chodzi o typy transakcji, w przypadku APA

niezwiązanych z art. 15e dominowały umowy dotyczące produkcji (28%), dystrybucji (24%) oraz świadczenia usług przez podmiot krajowy (18%). Metodą najczęściej stosowaną do wyceny transakcji była metoda marży transakcyjnej netto (TNMM) – wykorzystywana w ponad 76% przypadków.

Warto dodać, że zawarcie APA przynosi szereg korzyści poza zabezpieczeniem przed zakwestionowaniem rozliczeń przez organy podatkowe. APA pozwala również na ograniczenie obowiązków dokumentacyjnych, zwiększa przewidywalność kosztów podatkowych i wzmacnia relacje z administracją skarbową.

Podsumowanie

O zawarcie APA warto ubiegać się nie tylko z uwagi na potencjalne oszczędności i bezpieczeństwo podatkowe, ale także jako element strategii zarządzania ryzykiem w grupach kapitałowych. Wobec rosnącego zainteresowania tym instrumentem – zarówno wśród podatników, jak i organów – można spodziewać się dalszego rozwoju procedury APA jako standardowego rozwiązania w planowaniu podatkowym dużych i średnich przedsiębiorstw.

Źródło

Przywrócenie terminu do wniesienia odwołania czy jest możliwe?

Monika Wnęk

Doradca Podatkowy

Instytucja przywrócenia terminu uregulowana jest w art. 162 Ordynacji podatkowej (OP). W przypadku uchybienia terminu strona może złożyć wniosek o jego przywrócenie, jeżeli uprawdopodobni, że uchybienie nastąpiło bez winy. Wniosek taki należy złożyć do organu w terminie 7 dni od dnia ustania przyczyny uchybienia. Jednocześnie z wnioskiem o przywrócenie terminu należy dopełnić czynności, dla której określono termin.

Jakie terminy można przywrócić

Co istotne, nie można przywrócić terminu na złożenie wniosku o przywrócenie terminu. Przywróceniu podlegają wyłącznie terminy procesowe.

Nie podlegają natomiast przywróceniu terminy o charakterze materialnym, czyli takie, które kształtują określone prawa oraz obowiązki. Przykładowo strona może złożyć wniosek o przywrócenie terminu na złożenie odwołania od decyzji, ale nie może złożyć wniosku o przywrócenie terminu na złożenie deklaracji podatkowej, ponieważ jest to termin materialny.

Uchybienie terminowi a brak winy strony.

Pierwszą przesłanką, którą podatnik musi wykazać, jest brak winy w uchybieniu terminu. Istotne jest zatem, aby brak złożenia odwołania wynikał z niezawinionych działań strony. Chodzi tu o okoliczności o charakterze obiektywnym, takie jak nagła i ciężka choroba czy klęski żywiołowe. Muszą wystąpić okoliczności, których strona nawet przy dołożeniu największego wysiłku nie byłaby w stanie przezwyciężyć.

Nie uzasadnia przywrócenia terminu okoliczność przebywania na zwolnieniu lekarskim, natłok

obowiązków, brak wiedzy o możliwości złożenia odwołania czy błąd w obliczeniu terminu na wniesienie odwołania. Co ciekawe, okoliczność braku winy musi być **uprawdopodobniona**, a nie udowodniona. Uprawdopodobnienie jest środkiem zastępczym wobec dowodu. Dowód należy rozumieć w sposób ścisły i dający pewność co do danych okoliczności. Natomiast prawdopodobieństwo daje jedynie pewną wiarygodność odnośnie określonego faktu.

Zgodnie z tezą wyroku WSA w Szczecinie z dnia 13 lutego 2025 r. sygn. akt I SA/Sz 493/24 „*Przywrócenie terminu jest możliwe jedynie wówczas, gdy uchybienie to nastąpiło wskutek przeszkody, której zainteresowany podmiot nie mógł usunąć, nawet przy użyciu największego w danych warunkach wysiłku. Natomiast w przypadku, gdy zainteresowanemu podmiotowi można przypisać choćby lekkie niedbalstwo, to wówczas brak jest podstaw do przywrócenia terminu*”.

Organ właściwy do rozpatrzenia wniosku

Wniosek strony o przywrócenie terminu należy złożyć w ciągu 7 dni od dnia ustania przyczyny uchybienia terminowi. W konsekwencji siedmiodniowy termin należy obliczać od pierwszego dnia, w którym strona miała możliwość podjęcia uchybionej czynności. Wniosek o przywrócenie terminu należy **złożyć do organu właściwego w sprawie, w której termin chcemy przywrócić**. Wniosek ten nie jest składany do organu wyższej instancji.

Organ po rozpatrzeniu wniosku wydaje postanowienie o przywróceniu lub odmowie przywrócenia terminu, na które przysługuje stronie zażalenie. Równocześnie należy dopełnić czynności, dla której był określony termin. Do wniosku o przywrócenie terminu do wniesienia odwołania należy dołączyć odwołanie. **Jeśli strona złoży sama wniosek, to organ powinien wezwać stronę do usunięcia braku w terminie 7 dni z pouczeniem**, że niewypełnienie tego warunku spowoduje pozostawienie wniosku o przywrócenie terminu bez rozpatrzenia. Również i to odbywa się w drodze postanowienia, na które przysługuje zażalenie.

Wniesieniem wniosku o przywrócenie terminu do złożenia odwołania

Decyzje, w stosunku do których nie wniesiono odwołania, stają się ostateczne i podlegają wykonaniu. To może rodzić problemy dla strony postępowania, która bez swej winy nie złożyła odwołania w terminie i chce przywrócenia terminu. Strona może złożyć żądanie o wstrzymanie wykonania decyzji lub postanowienia. Strona takie żądanie może wnieść jeszcze przed rozpatrzeniem przez organ podania o przywrócenie terminu.

Zaskarżenie postanowienia

Jeśli organ uzna wyjaśnienia, przywróci termin w sprawie, wydając stosowne postanowienie. Na postanowienie o odmowie przywrócenia terminu przysługuje **zażalenie**. Zażalenie nie przysługuje na postanowienie o odmowie przywrócenia terminu do wniesienia odwołania. Ustawodawca odniósł prawo wniesienia zażalenia wyłącznie do postanowienia, o którym mowa w art. 163 § 1 OP i tym samym wyłączył możliwość zaskarżenia w drodze administracyjnej postanowień, o których mowa w § 2.

Na postanowienie organu odwoławczego odmawiające przywrócenia terminu do wniesienia odwołania lub zażalenia przysługuje skarga do wojewódzkiego sądu administracyjnego. **Są to postanowienia ostateczne i możesz je zaskarżyć do sądu administracyjnego.**

Podsumowanie

Podsumowując, aby skorzystać z przywrócenia terminu, należy spełnić trzy warunki:

- złożyć wniosek o przywrócenie terminu **w ciągu 7 dni** od dnia ustania przyczyny uniemożliwiającej załatwienie sprawy w terminie,
- uprawdopodobnić we wniosku **brak winy** w przekroczeniu terminu,
- jednocześnie z wniesieniem wniosku **wykonać tę czynność**, której terminu nie został dotrzymany.

Nieprawidłowe barwienie paliwa nie przekreśla prawa do zwolnienia z akcyzy

Jakub Sitarski

Radca Prawny, Doradca Podatkowy

W niedawnym wyroku z dnia 13 marca 2025 r. (C-137/23) Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej (TSUE) wypowiedział się w sprawie, która ma istotne znaczenie dla armatorów i przedsiębiorców świadczących usługi transportowe na śródlądowych drogach wodnych. Trybunał uznał bowiem, że samo nieprawidłowe oznakowanie bądź zabarwienie paliwa nie może prowadzić do utraty prawa do zwolnienia z akcyzy, jeśli paliwo to rzeczywiście zostało wykorzystane zgodnie z przeznaczeniem i nie ma żadnych przesłanek nadużycia.

Tło sprawy zakończonej wyrokiem TSUE

Sprawa dotyczyła właściciela statku żeglugi śródlądowej, który wykorzystywał olej napędowy do napędu jednostki pływającej. W trakcie kontroli przeprowadzonej przez niderlandzki organ podatkowy stwierdzono, że poziom znacznika chemicznego w paliwie był niższy niż minimalny wymagany przepisami. Mimo że nie budziło wątpliwości, że paliwo pochodziło od uprawnionych dostawców i zostało zużyte do celów żeglugi, organ odmówił zastosowania zwolnienia z akcyzy.

Niderlandzki sąd powziął wątpliwości, czy tego rodzaju formalna nieprawidłowość może automatycznie pozbawiać prawa do zwolnienia przewidzianego w dyrektywie energetycznej. Skierował pytania prejudycjalne do TSUE.

TSUE: kluczowe znaczenie posiadają wyłącznie materialne przesłanki

Trybunał jednoznacznie wskazał, że art. 15 ust. 1 lit. f) dyrektywy 2003/96/WE w sprawie restrukturyzacji wspólnotowych przepisów ramowych dotyczących

opodatkowania produktów energetycznych i energii elektrycznej, zmienionej dyrektywą 2004/75 w zw. z art. 1 dyrektywy 95/60/WE w sprawie banderolowania olejów napędowych i nafty stoi na przeszkodzie takim krajowym przepisom, które uzależniają zwolnienie z akcyzy od formalnego wymogu oznakowania paliwa, jeśli:

- ustalono, że olej napędowy był wykorzystywany jako paliwo do żeglugi,
- brak jest jakichkolwiek przesłanek wskazujących na oszustwo, nadużycie lub unikanie opodatkowania.

Zgodnie z poglądem TSUE, obowiązek barwienia i znakowania paliwa ma charakter wyłącznie techniczny i kontrolny, nie zaś materialny.

Dlatego też jego niewłaściwe wykonanie nie może automatycznie eliminować prawa do zwolnienia, jeśli podatnik wykaże, że zużycie paliwa odpowiada celom, dla których przewidziano preferencję.

Polska praktyka: rozporządzenie nad ustawą i dyrektywą?

Polski porządek prawny przewiduje zwolnienie od akcyzy określonych wyrobów akcyzowych ze względu na ich przeznaczenie. Art. 32 ust. 1 pkt 2 ustawy wskazuje na zwolnienie wyrobów używanych do celów żeglugi. W przepisie tym nie wskazano, że warunkiem skorzystania ze zwolnienia z akcyzy dla paliwa żeglugi śródlądowej jest jego oznakowanie i zabarwienie. Co prawda ustawa o podatku akcyzowym (w art. 90) przewiduje obowiązek znakowania i barwienia, niemniej obowiązek ten w żadnej mierze nie odnosi się literalnie do omawianego zwolnienia z art. 32 ustawy.

Obowiązek w zakresie znakowania i barwienia wyrobów przewidziany został wprost w rozporządzeniu wykonawczym do ustawy o podatku akcyzowym. Wynika on z rozporządzenia Ministra Finansów z dnia 28 listopada 2022 r. w sprawie znakowania i barwienia wyrobów energetycznych.

W mojej ocenie, już sama okoliczność, że obowiązek znakowania i barwienia paliwa wynika z rozporządzenia – a więc aktu wykonawczego

do ustawy – przesądza o tym, że wymóg ten ma charakter wyłącznie techniczny, a zatem formalny. Tego rodzaju regulacja nie może zatem przesądzać o utracie prawa do zwolnienia, które wynika z aktów wyższego rzędu – dyrektywy unijnej oraz ustawy.

Odmienne podejście oznaczałoby, że minister – w drodze rozporządzenia – może ingerować zarówno w ustawowe zwolnienie, jak i w zwolnienie wynikające bezpośrednio z prawa unijnego, które nie jest przecież prawem podatnika, lecz nakazem skierowanym do prawodawcy. Zwolnienie przewidziane przez dyrektywę energetyczną ma charakter bezpośredni i nie może być ograniczane poprzez warunki czysto formalne, które nie służą ochronie interesów fiskalnych państwa.

NSA przeciwko TSUE? – kontrowersyjny wyrok z marca 2025 r.

Warto w tym miejscu wspomnieć o wyroku Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 20 marca 2025 r. o sygn. akt I FSK 618/22, który mimo zapadnięcia po orzeczeniu TSUE, nie uwzględnił jego treści. NSA przyjął – odmiennie niż Trybunał – że oznakowanie i barwienie paliwa stanowi przesłankę materialną, a nie wyłącznie formalną. Skutkiem takiego podejścia była odmowa zwolnienia z akcyzy w sprawie, gdzie nie doszło do zaniechania znakowania, a jedynie do przekroczenia dopuszczalnego poziomu barwnika. Tymczasem wyrok TSUE wskazuje wyraźnie, że w przypadku znakowania, czy barwienia paliwa chodzi o wymóg czysto formalny, który nie powinien decydować o opodatkowaniu w sytuacji, gdy paliwo zostało rzeczywiście wykorzystane do celów żeglugi i nie występuje nadużycie prawa.

Co istotne, w sprawie rozpatrywanej przez NSA nie doszło do zaniechania znakowania paliwa, lecz jedynie do przekroczenia dopuszczalnego poziomu barwnika. Organy podatkowe nie zakwestionowały ani pochodzenia paliwa, ani jego przeznaczenia, co w mojej ocenie czyni stanowisko NSA nie tylko kontrowersyjnym, ale i sprzecznym z wykładnią

prawa unijnego.

Znaczenie wyroku TSUE dla praktyki: szansa na wznowienie postępowania

Orzeczenie TSUE może mieć przełomowe znaczenie nie tylko dla toczących się sporów podatkowych w zakresie zwolnienia z akcyzy, ale również dla tych zakończonych decyzją fiskusa. **Po opublikowaniu wyroku Trybunału w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej podatnicy mają miesiąc na złożenie wniosku o wznowienie postępowania.**

Z tego względu warto, aby podatnicy będący w podobnej sytuacji zasięgnęli porady prawnej. Wyrok ten potwierdza, że nie można opodatkować paliwa żeglugi śródlądowej tak jak zwykłego paliwa silnikowego, jeśli nie doszło do oszustwa, a paliwo zostało rzeczywiście wykorzystane zgodnie z przeznaczeniem.

Podsumowanie: prymat przeznaczenia wyrobu nad warunkami formalnymi

Wyrok TSUE w sprawie C-137/23 przesądza o prymacie przesłanek materialnych nad formalnymi. Dla skorzystania ze zwolnienia z akcyzy kluczowe jest bowiem rzeczywiste wykorzystanie paliwa zgodnie z przeznaczeniem oraz brak nadużycia prawa. Techniczne nieprawidłowości, jak minimalne odstępstwo w ilości barwnika, czy oznaczenia wyrobu, nie mogą niweczyć prawa do preferencji podatkowej.

Omawiane orzeczenie TSUE ma potencjał, by zmienić praktykę organów skarbowych oraz linii orzeczniczej w Polsce. Może też być użyteczne dla wszystkich, którzy walczą o swoje prawa w sporach z fiskusem. Jeśli podejrzewasz, że wyrok ten może mieć znaczenie także w Twojej sprawie – zapraszam do kontaktu.

Szybkie Q&A z tematu E-DORĘCZEŃ – moje TOP 4

Marcin Zarzycki

Adwokat, Doradca Podatkowy

Jakie są terminy wejścia w życie obowiązku posiadania adresu do e – doręczeń?

TO ZALEŻY! Mamy aż 5 różnych dat:

- 1 stycznia 2025 r. – m.in. organy administracji publicznej, ZUS, NFZ, zawody zaufania publicznego (np. adwokaci, doradcy podatkowi, notariusze), podmioty niepubliczne (spółki, stowarzyszenia i fundacje) rejestrujące się w KRS po 1 stycznia 2025 r. oraz podmioty niepubliczne (np. jednoosobowe działalności gospodarcze) rejestrujące się w CEiDG po 1 stycznia 2025 r.
- 1 kwietnia 2025 r. – spółki, stowarzyszenia i fundacje, które były zarejestrowane w KRS przed 1 stycznia 2025 r. (Uwaga: tylko jeżeli są w rejestrze przedsiębiorców)
- 1 lipca 2025 r. – podmioty niepubliczne zarejestrowane w CEiDG do 31 grudnia 2024 r. – w przypadku dokonywania zmian we wpisie po 30 czerwca 2025 r.

- 1 października 2026 r. – pozostałe podmioty niepubliczne zarejestrowane w CEiDG do 31 grudnia 2024 r.
- 1 października 2029 r. (sic) – m.in. sądy, trybunały, komornicy, prokuratura, organy ścigania i Służba Więzienna.

I wszystko jasne...

Jakie są sankcje za niezłożenie adresu do e-doręczeń?

ŻADNE! Jak masz obowiązek założenia adresu do e-doręczeń, ale tego nie zrobisz – nic ci nie grozi.

Przepisy nie przewidują sankcji za niewykonanie obowiązku.

Co w przypadku, jak mam obowiązek posiadać adres, ale go nie założyłem. Jak urząd dostarczy mi korespondencję?

UWAGA HIT! W takim przypadku zastosowanie znajdzie tzw. PUH (Publiczna Usługa Hybrydowa), polegająca na tym, że urząd wyśle korespondencję elektronicznie, a następnie...

Ktoś z Poczty Polskiej ją wydrukuje i dostarczy papierowo – cyfryzacja... ech.

Kurde, czym jest KURDE?

KURDE (Kwalifikowana Usługa Rejestrowanego Doręczenia Elektronicznego) – jest do dobrowolna

usługa w ramach e – doręczeń, z której mogą korzystać m.in. firmy do wymiany korespondencji przez skrzynki elektroniczne ze skutkiem jak dla listu poleconego (np. umowy, wezwania, faktury).

Uwaga – ta usługa jest odpłatna w przeciwieństwie do PURDE czyli standardowej usługi, która jest bezpłatna.

A jak chcecie dowiedzieć się więcej o E-DORĘCZENIACH, to ma moim Youtube i Spotify znajdziecie jeszcze ciepłe nagranie z ostatnich „Wieczornych Rozmów”, gdzie staraliśmy się rozłożyć temat na czynniki pierwsze.

Nadciągająca pełna cyfryzacja CEIDG – już niedługo nie załatwisz sprawy w urzędzie

Bolesław Szyłkajtis

Adwokat

Ministerstwo Rozwoju i Technologii aktualnie prowadzi prace nad nowelizacją ustawy o CEIDG (a dokładniej: ustawy o Centralnej Ewidencji i Informacji o Działalności Gospodarczej i Punkcie Informacji dla Przedsiębiorcy oraz niektórych innych ustaw). Co przewiduje wstępny zarys tej nowelizacji?

Przede wszystkim wnioski o wpis do CEIDG mają być składane wyłącznie cyfrowo poprzez usługę online. Mówiąc o wpisie należy mieć na względzie, że będzie to każdy wniosek, w tym o zmianę danych w CEIDG jak i o zawieszenie czy zamknięcie działalności.

Według planów już od 1 czerwca 2026 r. wniosek o wpis ma być procesowany wyłącznie online, natomiast pozostałe wnioski: o zawieszenie, wznowienie, zakończenie, zmianę wpisu mają od 1 listopada 2028 r.

Oczywiście, co do zasady, jest to rozsądny krok, bowiem naturalną kolejną rzeczą jest przechodzenie z formy klasycznej, anachronicznej na nowoczesne formy elektroniczne we większości sfer działalności,

niemniej projektowana zmiana może mieć również swoje ciemne oblicze.

Otóż według projektu całkowicie ma zostać wykluczona możliwość załatwienia jakichkolwiek spraw związanych z CEIDG w formie klasycznej, tj. poprzez osobistą wizytę w urzędzie. Oznacza to w szczególności, że nie będzie możliwości pozyskania informacji, skonsultowania, czy uzyskania pomocy ze strony urzędnika przy wypełnianiu wniosku. To z kolei może nieść ryzyko pewnego rodzaju „wykluczenia” cyfrowego lub prawnego dla dużej grupy osób, które nie są obeznane w sprawach prawnych lub urzędowych.

Dodam, że nawet profesjonaliści czasem muszą się

mierzyć z kwestiami problematycznymi w ramach CEIDG, które wymagają wsparcia urzędników podczas osobistej wizyty w urzędzie.

Poza wyżej wskazaną kluczową kwestią projekt nowelizacji przewiduje również między innymi:

- uproszczenie procedury dla spółki cywilnej,
- poszerzenie kwestii związanych z pełnomocnictwami udzielanymi przez przedsiębiorców,
- usprawnienie wymiany danych pomiędzy systemami, w tym CEIDG,
- uszczegółowienie i doprecyzowanie przepisów dot. zarządu sukcesyjnego, udostępniania danych, syndyka, prostowania wpisów w CEIDG, wpisów w CEIDG dokonywanego przez osoby niepełnoletnie.

Status konsumencki przedsiębiorcy w świetle projektowanych zmian legislacyjnych – propozycje Ministerstwa Sprawiedliwości

Katarzyna Gobosz

Radca Prawny

W Ministerstwie Sprawiedliwości trwają prace nad projektem nowelizacji przepisów kodeksu cywilnego (k.c.), ustawy o prawach konsumenta (u.p.k.) oraz innych aktów prawnych, której celem jest m.in. doprecyzowanie sytuacji prawnej przedsiębiorców będących osobami fizycznymi w kontekście umów zawieranych na odległość.

Aktualne regulacje i występujące problemy

Zgodnie z aktualnym stanem prawnym, osoba fizyczna prowadząca działalność gospodarczą może korzystać z ochrony konsumenckiej w przypadkach, gdy zawierana umowa, choć pozostaje w związku z prowadzoną działalnością, nie ma charakteru zawodowego (art. 385⁵ k.c., art. 556⁴ k.c., art. 7aa u.p.k.). Ustalenie, czy dana czynność ma charakter zawodowy, wymaga obecnie odwołania się do zakresu przedmiotowego działalności określonego dla danej osoby fizycznej w CEIDG, co w praktyce budzi istotne trudności interpretacyjne i prowadzi do rozbieżności orzeczniczych. Przykładowo, jeżeli przedsiębiorca nabywa odkurzacz w celu sprzątania

wynajmowanego przez siebie biura, w którym prowadzi biuro rachunkowe, to wówczas nie nabywa on tego odkurzacza jako przedsiębiorca, a jako konsument, ponieważ czynność taka jest związana bezpośrednio z jego działalnością gospodarczą, ale nie ma charakteru zawodowego. Inaczej będzie w przypadku kiedy odkurzacz taki nabywa osoba fizyczna prowadząca działalność gospodarczą w zakresie sprzątania biur.

Taka czynność jest już nie tylko związana bezpośrednio z prowadzoną przez taką osobę działalnością, ale może mieć również zawodowy charakter. Ocena tego zależy jednak od tego, w jakim celu osoba ta odkurzacz nabywa, ponieważ może

on być nabywany przez tę osobę do sprzątnięcia jej domu, a nie w celu wykonywania działalności gospodarczej. Z powyższego wynika, że obecnie przepisy dotyczące tego, kiedy osoba prowadząca jednoosobową działalność gospodarczą zawiera umowę jako przedsiębiorca, a kiedy jako konsument, nie są jednoznaczne, a w praktyce niekiedy trudno jest rozstrzygnąć, czy zakup ma charakter zawodowy, np. analizując kody PKD.

Propozycje Ministerstwa

W odpowiedzi na te problemy Ministerstwo proponuje, aby przedsiębiorcy – osoby fizyczne – w przypadku umów zawieranych na odległość, składali jednoznaczne oświadczenie o zawodowym charakterze czynności prawnej oraz jej bezpośrednim związku z prowadzoną działalnością gospodarczą. Złożenie takiego oświadczenia skutkować będzie wyłączeniem stosowania wobec nich reżimu ochrony konsumentów.

Projektowane zmiany mają zostać implementowane do przepisów dotyczących klauzul abuzywnych oraz rękojmi w k.c., jak również do przepisów ogólnych u.p.k. Intencją ustawodawcy jest wzmocnienie pewności prawa w relacjach B2B, w szczególności w sektorze e-commerce w odniesieniu do umów zawieranych na odległość, gdzie dochodzi do częstych sytuacji, w których jednoosobowi przedsiębiorcy występują de facto jako konsumenci, zaś druga strona umowy nie jest w stanie obiektywnie zweryfikować zawodowego charakteru nabycia.

Przewidywane skutki wprowadzonych regulacji

Z punktu widzenia praktyki obrotu, zaproponowany mechanizm może przyczynić się do ograniczenia sporów interpretacyjnych i uproszczenia procesu transakcyjnego. Jednakże brak przewidzianych sankcji za złożenie niezgodnego z rzeczywistością oświadczenia rodzi ryzyko obchodzenia regulacji przez przedsiębiorców, którzy – celem zachowania ochrony konsumentów – mogą unikać wskazania zawodowego charakteru umowy. W ocenie

Ministerstwa, obowiązujące przepisy prawa karnego (np. art. 286 § 1 k.k. – oszustwo, art. 233 k.k. – fałszywe oświadczenie) oraz regulacje kodeksu cywilnego (art. 415 i n. k.c.) stanowią wystarczające narzędzia do przeciwdziałania takim nadużyciom, wobec czego nie przewiduje się wprowadzenia dodatkowych sankcji w ramach nowelizacji.

Brak zmian na gruncie podatkowym

Na gruncie podatkowym, projekt nie przewiduje bezpośredniego odniesienia do dokumentowania zawodowego charakteru umowy za pomocą faktury VAT. Resort wskazuje, że wystawienie faktury nie przesądza o statusie strony jako przedsiębiorcy w sensie cywilnoprawnym. Kluczowa pozostaje kompleksowa ocena kontekstu czynności prawnej, nie zaś wyłącznie jej formalne oznaczenie czy cel podatkowy. Powyższe stanowisko znajduje potwierdzenie m.in. w orzecznictwie TSUE (wyrok z dnia 19 października 2023 r., C-570/21), który uznaje, że status konsumenta należy ustalać na podstawie rzeczywistego związku danej czynności z działalnością zawodową, a nie formalnego statusu strony.

Podsumowanie

Podsumowując, projektowane zmiany zmierzają do uporządkowania i doprecyzowania statusu prawnego przedsiębiorców – osób fizycznych – ale jedynie w zakresie zawierania umów na odległość. Ich skuteczność będzie jednak zależała od praktyki stosowania przepisów, w szczególności od realnej weryfikacji składanych oświadczeń oraz gotowości podmiotów gospodarczych do rezygnacji z ochrony konsumentów.

Sprawozdanie finansowe wykazało stratę – i co dalej?

Dajana Strzała

Prawnik

Prowadzenie działalności gospodarczej wiąże się nie tylko z osiąganiem zysków, ale również – czasem nieuchronnie – z ponoszeniem strat. W przypadku spółki z ograniczoną odpowiedzialnością kluczowe znaczenie ma strata wykazana w sprawozdaniu finansowym, ponieważ to ona stanowi podstawę dalszych działań zarządu i wspólników. W niniejszym artykule zostanie omówione, jak można pokryć taką stratę, jakie są dostępne mechanizmy oraz kiedy konieczne jest podjęcie uchwały o dalszym istnieniu spółki.

Sposoby pokrycia straty wykazanej w sprawozdaniu finansowym

W zależności od sytuacji majątkowej spółki oraz zapisów w umowie spółki, strata bilansowa może być pokryta na kilka sposobów:

1. Z kapitału zapasowego, rezerwowego lub z niepodzielnych zysków z lat poprzednich

W przypadku gdy spółka w poprzednich latach wypracowała zysk i nie rozdysponowała go w całości

– pozostawiając go w formie niepodzielonego zysku lub przekazując na kapitał zapasowy bądź rezerwy – możliwe jest wykorzystanie tych środków do pokrycia straty wykazanej w sprawozdaniu finansowym. To najczęściej wybierane i jednocześnie najbezpieczniejsze rozwiązanie.

2. Z przyszłych zysków

Zgromadzenie wspólników może zdecydować, że strata zostanie pokryta z przyszłych zysków spółki. W takim przypadku nie dochodzi do

natychmiastowego rozliczenia, a strata pozostaje w bilansie do czasu osiągnięcia dodatnich wyników w kolejnych latach.

3. Dopłaty wspólników

Jeżeli umowa spółki przewiduje możliwość nakładania dopłat, wspólnicy mogą wnieść dodatkowe środki, które pozwolą pokryć stratę. Dopłaty nie zwiększają kapitału zakładowego, ale stanowią zasilenie środków własnych spółki – więcej o dopłatach można przeczytać w artykule: Dopłaty w spółce z o.o. – czy „taki diabeł straszny”?

4. Obniżenie kapitału zakładowego

Chociaż bezpośrednie pokrycie straty z kapitału zakładowego nie jest dopuszczalne, możliwe jest jego obniżenie w celu poprawy struktury bilansu spółki – np. poprzez zmniejszenie wartości nominalnej udziałów lub umorzenie ich części. Takie działanie może być zastosowane wyłącznie wtedy, gdy kapitał zakładowy przekracza ustawowe minimum, czyli 5.000 zł w przypadku spółki z ograniczoną odpowiedzialnością. Uchwała wspólników o obniżeniu kapitału zakładowego musi jednoznacznie wskazywać, że celem tego działania jest pokrycie straty. Konieczne jest również przeprowadzenie odpowiedniej procedury – w tym zmiana umowy spółki oraz zgłoszenie do KRS.

Uchwała o dalszym istnieniu spółki – kiedy jest konieczna?

Zgodnie z art. 233 § 1 k.s.h., jeżeli **strata wykazana w sprawozdaniu finansowym przewyższa sumę kapitału zapasowego, rezerwowego oraz połowę kapitału zakładowego**, zarząd zobowiązany jest **niezwłocznie zwołać zgromadzenie wspólników**, celem podjęcia uchwały o dalszym istnieniu spółki.

Uchwała taka nie likwiduje automatycznie spółki, ale jest **sygnałem ostrzegawczym** dla wspólników i potencjalnych wierzycieli. Jej brak, mimo obowiązku, może rodzić odpowiedzialność po stronie członków zarządu – szczególnie w kontekście ewentualnej niewypłacalności.

Podsumowanie

Strata wykazana w sprawozdaniu finansowym spółki z o.o. nie jest wyłącznie kwestią księgową – to istotna informacja, która może wpływać na stabilność finansową podmiotu oraz bezpieczeństwo wspólników i kontrahentów. Ustawodawca przewidział konkretne obowiązki i rozwiązania, które mają na celu uporządkowanie sytuacji finansowej spółki i zapobieżenie niekontrolowanemu narastaniu zobowiązań. Kluczowa jest szybka reakcja, zgodna z przepisami prawa handlowego.

Nowe obowiązki dla firm w związku z obowiązującym rozporządzeniem GPSR o ogólnym bezpieczeństwie produktów

Łukasz Jankowski

Doradca Podatkowy

Czym jest Rozporządzenie GPSR

Od 13 grudnia 2024 r. obowiązuje rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2023/988 z 10.05.2023 r. w sprawie ogólnego bezpieczeństwa produktów (zwane jako GPSR, czyli General Product Safety Regulation).

Rozporządzenie reguluje bezpieczeństwo produktów konsumpcyjnych już wprowadzonych do obrotu lub udostępnionych na rynku. Swoim zakresem obejmuje wszystkie kanały sprzedaży, w tym sprzedaż online. Rozporządzenie GPSR nakłada na sprzedawców nowe obowiązki w zakresie zgodności z przepisami dotyczącymi bezpieczeństwa produktów.

Produkty objęte przepisami GPSR

Produkty jakimi obrót obejmuje Rozporządzenie GPSR obejmuje przede wszystkim o produkty konsumenckie, czyli takie, które są przeznaczone dla konsumentów, przykładowo: zabawki, sprzęt elektroniczny, kosmetyki, obuwie, meble.

Spod Rozporządzenia GPSR wyłączone są jednak następujące produkty:

- produkty lecznicze,
- żywność i pasze,
- środki ochrony roślin,
- żywe rośliny i zwierzęta,
- antyki,
- produkty uboczne pochodzenia zwierzęcego,
- statki powietrzne.

Rozporządzenie nakłada obowiązki na podmioty gospodarcze, w zależności od ich roli w obrocie produktami objętymi przepisami GPSR. Takimi podmiotami objętymi przepisami GPSR są:

- Producenci,
- Importerzy,
- Upoważnieni przedstawiciele,
- Dystrybutorzy,
- Sprzedawcy internetowi (marketplace).

Obowiązki przedsiębiorców

Do obowiązków poszczególnych podmiotów zgodnie z przepisami GPSR należą następujące (przykładowe) czynności:

1. Producenci:

- Upewnienie się, że wprowadzany produkt jest bezpieczny,
- Przeprowadzenie wewnętrznej analizy ryzyka,
- Sporządzenie dokumentacji technicznej,
- Wprowadzenie procedury bezpieczeństwa dla produktów produkowanych seryjnie,
- Dołączenie instrukcji oraz informacji nt. bezpieczeństwa,
- Wprowadzenie wewnętrznych procesów dot. bezpieczeństwa produktów,
- Przekazanie określonych informacji przy sprzedaży na odległość.

2. Importerzy:

- Zweryfikowanie wypełnienia obowiązków przez producenta (znakowanie i dokumentacja),
- Zaniechanie wprowadzania produktu i poinformowanie organów gdy produkt jest niezgodny z GPSR,
- Zapewnienie odpowiednich warunków przechowywania i transportu,
- Przechowywanie kopii dokumentacji technicznej,
- Informowanie producenta i zapewnianie środków naprawczych gdy produkt okaże się niebezpieczny,
- Wprowadzenie wewnętrznych procesów dot. bezpieczeństwa produktów.

3. Dystrybutorzy:

- Zweryfikowanie wypełnienia obowiązków związanych z informacjami dla konsumenta przez producenta oraz importera,
- Zaniechanie wprowadzania produktu niezgodnego z GPSR,
- Informowanie o niezgodności produktu z GPSR,
- Zapewnienie odpowiednich warunków przechowywania i transportu,
- Wprowadzenie wewnętrznych procesów dot. bezpieczeństwa produktów,
- Współpraca z organami nadzoru,
- Przekazanie określonych informacji przy sprzedaży na odległość,
- Zgłoszenie wypadku związanego z bezpieczeństwem produktu.

Platformy internetowe

W przypadku wystąpienia wypadków związanych z bezpieczeństwem produktów podmioty gospodarczej objęte przepisami GPSR będą zobowiązane do zgłaszania ich na specjalnej platformie Safety Business Gateway prowadzonej przez Komisję Europejską. Jednocześnie portal Safety Business Gateway posłuży jako środek przekazywania ww. podmiotom zgłoszeń dot. bezpieczeństwa, które muszą przekazywać zgodnie z regulacjami GPSR. Portal daje także możliwość zgłoszenia przez konsumentów problemów z bezpieczeństwem zakupionych produktów.

Rozporządzenie GPSR reguluje także obowiązki sprzedawców internetowych (platform internetowych). Dostawcy takich platform muszą w szczególności:

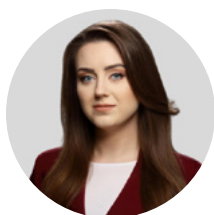
- zarejestrować się na portalu Safety Gate,
- wyznaczyć pojedynczy punkt kontaktowy dla konsumentów,
- wprowadzić wewnętrzne procedury,
- rozpatrywać zawiadomienia dot. bezpieczeństwa produktów,
- zawieszać możliwość sprzedaży podmiotom, które często oferowały produkty niebezpieczne.

Proces legislacyjny

Jednocześnie polski ustawodawca będzie zobowiązany do wdrożenia szczegółowych zasad i procedur kontroli przestrzegania nowych przepisów oraz systemu sankcji nakładanych za ich nieprzestrzeganie. Regulacje te zawiera projekt ustawy o nadzorze nad ogólnym bezpieczeństwem produktów. Na razie jest on na etapie legislacyjnym przez Komisję europejską – zatem zapewne poczekamy z jego wejściem w życie. Na moment obecny przedsiębiorców obowiązują regulacje Rozporządzenia GPSR.

Jeżeli są Państwo zainteresowani analizą regulacji GPSR lub wdrażaniem odpowiednich mechanizmów zgodności, w celu uniknięcia potencjalnych ryzyka – zapraszamy do kontaktu. Chętnie pomożemy.

Depozyt nieprawidłowy bez podatku PCC – korzystna interpretacja Dyrektora KIS

Anna Krzyżanowska

Starszy Konsultant Podatkowy

Czy zawarcie umowy depozytu nieprawidłowego zawsze wiąże się z obowiązkiem zapłaty podatku od czynności cywilnoprawnych (PCC)? Dyrektor Krajowej Informacji Skarbowej uznał, że nie zawsze i potwierdził to w najnowszej interpretacji indywidualnej.

Do Dyrektora Krajowej Informacji Skarbowej zwrócił się podatnik, który prowadzi jednoosobową działalność gospodarczą oraz jest czynnym, zarejestrowanym podatnikiem podatku od towarów i usług. W ramach prowadzonej działalności, podatnik wynajmuje i zarządza nieruchomościami własnymi lub dzierżawionymi. Podatnik zawiera także umowy depozytów nieprawidłowych z różnymi podmiotami prawa handlowego (podmiotami, które również są czynnymi podatnikami podatku VAT). Wykonane usługi mają potwierdzenie w fakturach VAT.

W związku z tym podatnik podał w wątpliwość, czy zawierane przez niego umowy depozytów nieprawidłowych będą podlegały opodatkowaniu PCC na podstawie art. 1 ust. 1 pkt 1 lit. j ustawy o PCC.

Czym jest depozyt nieprawidłowy?

Zgodnie z art. 845 Kodeksu cywilnego – jeżeli z przepisów szczególnych albo z umowy lub okoliczności wynika, że przechowawca może rozporządzać oddanymi na przechowanie pieniędzmi lub innymi rzeczami oznaczonymi tylko co do gatunku, stosuje się odpowiednio przepisy o pożyczce (depozyt nieprawidłowy). Czas i miejsce zwrotu określają przepisy o przechowaniu.

Innymi słowy, depozyt nieprawidłowy to przechowywanie cudzych pieniędzy lub rzeczy z możliwością rozporządzania nimi. W takim przypadku po stronie przechowawcy spoczywa obowiązek zapłaty PCC. Podstawą opodatkowania

jest kwota depozytu nieprawidłowego, natomiast stawka podatku wynosi 0,5 % zgodnie z art. 7 ust. 1 pkt 4 Ustawy o PCC. Przechowawca nabywa więc przedmiot depozytu i ma prawo do rozporządzania nim tak, jak byłoby to w przypadku umowy pożyczki.

Stanowisko podatnika

Wracając natomiast na grunt rozpatrywanej sprawy, zdaniem podatnika zawierane umowy depozytów nieprawidłowych nie będą podlegały opodatkowaniu PCC.

Organ podatkowy po stronie podatnika

28 marca 2025 r. Dyrektor Krajowej Informacji Skarbowej wydał interpretację indywidualną o nr O111-KDIB2-3.4014.98.2025.6.MD, w której uznał stanowisko podatnika za prawidłowe.

Dyrektor podkreślił, że aby rozstrzygnąć, czy zawierane przez podatnika umowy depozytu nieprawidłowego będą podlegały opodatkowaniu podatkiem PCC, to w pierwszej kolejności należy stwierdzić, czy umowy te podlegają opodatkowaniu podatkiem VAT.

Zgodnie bowiem z art. 2 pkt 4 ustawy o PCC objęcie czynności zawarcia umowy depozytu

nieprawidłowego podatkiem VAT będzie bowiem skutkować wyłączeniem obowiązku podatkowego w podatku PCC.

W tym zakresie została zatem wydana interpretacja indywidualna nr O112-KDIL1-1.4012.29.2025.7.AR, w której Dyrektor wskazał, że umowy depozytów nieprawidłowych noszą znamiona odpłatnego świadczenia usług na terytorium kraju w rozumieniu art. 5 ust. 1 ustawy o VAT, ponieważ są dokonywane odpłatnie, stwierdzone umowami potwierdzającymi ich dokonania, w sposób stały oraz w ramach prowadzonej działalności gospodarczej. Dlatego też, wskazane umowy depozytów nieprawidłowych będą podlegały opodatkowaniu podatkiem od towarów i usług, a zarazem będą zwolnione z opodatkowania na mocy art. 43 ust. 1 pkt 40 ustawy o VAT.

W związku z tym, Dyrektor KIS uznał, że „(...) omawiane umowy depozytu nieprawidłowego stanowią usługi faktycznie objęte podatkiem od towarów i usług i będą korzystały ze zwolnienia z art. 43 ust. 1 pkt 40 ustawy o podatku od towarów i usług, to **do opisanej transakcji znajdzie zastosowanie wyłączenie zawarte w art. 2 pkt 4 lit. b ustawy o podatku od czynności cywilnoprawnych**” – dotyczące braku opodatkowania podatkiem PCC czynności, jeżeli przynajmniej jedna ze stron jest zwolniona od podatku od towarów i usług z tytułu dokonania tej czynności.

2022.

**Kalendarz
podatkowy**

Maj 2025

7.05

- Wpłata podatku dot. opodatkowania w formie kart podatkowej za kwiecień 2025 r.
- Złożenie deklaracji oraz wpłata podatku dot. wysokości dochodu z niezrealizowanych zysków CIT-NZ za kwiecień 2025 r.
- Złożenie deklaracji oraz wpłata podatku dot. niezrealizowanych zysków (PIT-NZ i PIT-NZS) za kwiecień 2025 r.
- Wpłata przez spółkę przejmującą zryczałtowanego podatku od dochodu, o którym mowa w art. 7b ust. 1 pkt 1 lit. m) tiret pierwsze ustawy o CIT powstałego w kwietniu 2025 r.
- Wpłata zryczałtowanego podatku dochodowego pobranego w kwietniu 2025 r. od należności wypłaconych zagranicznej osobie prawnej z tytułów wymienionych w art. 7b ust. 1 pkt 3-6 ustawy o CIT.
- Wpłata zryczałtowanego podatku dochodowego pobranego w kwietniu 2025 r. od przychodów z dywidend oraz innych przychodów (dochodów) z tytułu udziału w zyskach osób prawnych, a podatnikom przekazanie informacji o pobranym podatku CIT-7.

20.05 (cz. I)

- Wpłata składki na PFRON za kwiecień 2025 r.
- Wpłata składek ZUS na ubezpieczenia społeczne i zdrowotne, FP, FGŚP, deklaracja rozliczeniowa ZUS DRA oraz imienny raport miesięczny ZUS RCA dot. pozostałych płatników składek (płatnicy opłacający wyłącznie składki na własne ubezpieczenia, przedsiębiorcy i inne podmioty nieposiadające osobowości prawnej, które zatrudniają innych ubezpieczonych, w tym spółki osobowe).

cd. »

5.05

- Złożenie deklaracji VAT-14 o należnych kwotach podatku VAT w przypadku wewnątrzwspólnotowego nabycia paliw silnikowych za kwiecień 2025 r.

9.05

- Złożenie DG-1 Meldunek o działalności gospodarczej.

12.05

- Złożenie zgłoszenia INTRASTAT za kwiecień 2025 r.

15.05

- Wpłata należności z tytułu składek na ubezpieczenia społeczne i zdrowotne, FP, FGŚP oraz przesłanie deklaracji rozliczeniowej ZUS DRA oraz imiennego raportu miesięcznego ZUS RCA przez płatników składek posiadających osobowość prawną.
- Przelew do instytucji finansowej wpłat na PPK obliczonych i pobranych w kwietniu 2025 r.
- Termin wystawienia faktur za kwiecień 2025 r.
- Wpłata na podatek od nieruchomości i podatek leśny za maj 2025 r. – osoby prawne, jednostki organizacyjne oraz spółki nieposiadające osobowości prawnej.
- Wpłata II raty podatku od nieruchomości, podatku leśnego oraz podatku rolnego przez osoby fizyczne.

20.05 (cz. II)

- Wpłata przez spółkę nieruchomościową/ przedstawiciela podatkowego spółki nieruchomościowej zaliczki na podatek za kwiecień 2025 r. od dochodu, o którym mowa w art. 41 ust. 4f lub ust. 4g ustawy o PIT i w art. 26aa ust. 1 lub ust. 2 ustawy o CIT oraz przesłanie podatnikowi informacji o wpłaconej zaliczce odpowiednio PIT-ISN i CIT-ISN.
- Wpłata podatku dochodowego od przychodu ze środka trwałego będącego budynkiem (art. 24b CIT oraz art. 30g PIT) za kwiecień 2025 r.
- Wpłata ryczałtu od dochodów spółek (tak zwany estoński CIT) z tytułu ukrytych zysków i wydatków niezwiązanych z działalnością gospodarczą – jeżeli w marcu 2025 r. dokonano wypłaty, wydatku lub wykonano świadczenie; z tytułu zmiany wartości składników majątku – jeżeli do przejęcia, przekształcenia lub wniesienia wkładu niepieniężnego doszło w kwietniu 2025 r.
- Wpłata przez spółkę dominującą reprezentującą podatkową grupę kapitałową, zaliczki na podatek pobranej za kwiecień 2025 r.
- Wpłata zaliczki na podatek dochodowy od osób prawnych za kwiecień 2025r.
- Wpłata zaliczki na podatek dochodowy od osób fizycznych od dochodów z działalności gospodarczej opodatkowanej na zasadach ogólnych oraz z umów za kwiecień 2025 r.
- Wpłata zaliczki na podatek dochodowy od pracowników zatrudnionych na umowę o pracę oraz z tytułu umów zlecenia i o dzieło za kwiecień 2025 r.
- Wpłata ryczałtu od przychodów ewidencjonowanych za kwiecień 2025 r.
- Wpłata za kwiecień 2025 r. przez płatników, o których mowa w art. 41 ustawy o PIT, pobranych zaliczek na podatek dochodowy lub zryczałtowanego podatku dochodowego.
- Złożenie miesięcznej deklaracji wpłat DEK-I-O, DEK-I-A, DEK-I-B, DEK-II-a, DEK-II-b oraz rozliczenie wpłat na Państwowy Fundusz Rehabilitacji Osób Niepełnosprawnych.

26.05

- Wpłata podatku VAT za okres – kwiecień 2025 r.
- Przesłanie pliku JPK_V7M za kwiecień 2025 r. oraz pliku JPK_V7K za kwiecień 2025 r. (część ewidencyjna).
- Złożenie deklaracji dot. podatku akcyzowego oraz wpłata podatku za kwiecień 2025 r.
- Wpłata podatku cukrowego za kwiecień 2025 r.
- Złożenie deklaracji PSD-1, rozliczenie podatku od sprzedaży detalicznej za kwiecień 2025 r.
- Złożenie deklaracji VAT-8, VAT-9M, VAT-12 za kwiecień 2025 r. oraz VAT-13 tj. deklaracji składanej przez przedstawiciela podatkowego za kwiecień 2025 r.
- Przekazanie informacji podsumowującej o dokonanych wewnątrzwspólnotowych transakcjach VAT-UE za kwiecień 2025 r.
- Złożenie Wn-D oraz INF-D-P dotyczących dofinansowania wynagrodzeń pracowników niepełnosprawnych za kwiecień 2025 r.

31.05

- Wpłata na rachunek bankowy ZFŚS kwoty stanowiącej równowartość 75% naliczonych odpisów na ten Fundusz*
- Złożenie wniosku Wn-U-G przez rencistów prowadzących działalność gospodarczą.

* W przypadku, gdy termin przypada w sobotę, dokonanie wpłaty przesuwana się na najbliższy dzień roboczy, tj. poniedziałek, 2 czerwca 2025 r.

03.

**Harmonogram szkoleń
i webinarów / maj 2025**

Szkolenia maj 2025

DATA	NAZWA	KATEGORIA
7/05 godz. 12:00–15:00	Kontrola w firmie – jak nie dać się zaskoczyć	PODATKI
8/05 godz. 10:00–15:00	Uprawnienia rodzicielskie pracowników	HR, KADRY I PŁACE
12/05 godz. 10:00–15:00	60 praktycznych kazusów z czasu pracy – jak prowadzić ewidencję związaną z czasem pracy, jak rozliczać nadgodziny?	HR, KADRY I PŁACE
12/05 godz. 10:00–13:00	Ceny transferowe bez tajemnic – jak uniknąć ryzyka i wykorzystać dokumentację na swoją korzyść?	PODATKI
15/05 godz. 12:00–15:00	Odpowiedzialność biur rachunkowych w kontekście CIT Estońskiego	PODATKI
19/05 godz. 10:00–15:00	Potrącenia z wynagrodzenia, zasiłków i umów cywilnoprawnych	HR, KADRY I PŁACE
20/05 godz. 10:00–15:00	Przychody w rachunkowości zgodnie z MSSF i ustawą o rachunkowości	RACHUNKOWOŚĆ
21/05 godz. 10:00–13:00	Podatki dla kadry menadżerskiej – ryzyka i odpowiedzialność podatkowa i karnoskarbowa. Na co uważać?	PODATKI
21/05 godz. 10:00–15:00	Jak napisać umowę o usługowe prowadzenie dokumentacji podatkowej i księgowej	PODATKI
22/05 godz. 10:00–15:00	Składka zdrowotna i ZUS w praktyce, czyli jak uniknąć nieprzyjemnych atrakcji	HR, KADRY I PŁACE
23/05 godz. 12:00–14:00	KSeF – Topowe wątpliwości podatników	PODATKI
26/05 godz. 10:00–13:00	Nieodpłatne świadczenia na gruncie VAT i CIT	PODATKI
27/05 godz. 10:00–13:00	Odpowiedzialność członków zarządu i kadry menedżerskiej sp. z o.o.	PRAWO
27/05 godz. 10:00–15:00	Zatrudnianie cudzoziemców w świetle nadchodzących zmian	HR, KADRY I PŁACE
30/05 godz. 10:00–15:00	Akty wewnętrzne – wszystko co musisz wiedzieć	HR, KADRY I PŁACE

Webinary maj 2025

5/05 godz. 10:00–11:00	Nowe uprawnienia rodzicielskie pracowników – uzupełniający urlop macierzyński	HR, KADRY I PŁACE
----------------------------------	---	-------------------

5/05 godz. 12:00–14:00	Podatek u źródła	PODATKI
6/05 godz. 10:00–11:00	Czy przychód musi być udokumentowany fakturą?	RACHUNKOWOŚĆ
6/05 godz. 15:00–16:00	Czas pracy w delegacji, dyżur pod telefonem – praktyczne przykłady	HR, KADRY I PŁACE
8/05 godz. 9:30–10:30	Zbieg egzekucji administracyjnej z sądową	HR, KADRY I PŁACE
9/05 godz. 9:30–10:30	Śniadanie podatkowe	PODATKI
9/05 godz. 11:00–12:00	Odpowiedzialność biur rachunkowych w kontekście CIT Estońskiego	PODATKI
9/05 godz. 14:30–15:30	Zatrudnianie obywateli Ukrainy	HR, KADRY I PŁACE
13/05 godz. 10:00–11:00	Podatki dla kadry menadżerskiej – ryzyka i odpowiedzialność podatkowa i karnoskarbowa. Na co uważać?	PODATKI
14/05 godz. 10:00–11:00	Jak napisać umowę o usługowe prowadzenie dokumentacji podatkowej i księgowej	PODATKI
14/05 godz. 12:00–13:00	Nieodpłatne świadczenia na gruncie VAT i CIT	PODATKI
15/05 godz. 10:00–11:00	ZUS w praktyce – pułapki i ciekawe przypadki	HR, KADRY I PŁACE
16/05 godz. 9:30–10:30	Śniadanie podatkowe	PODATKI
16/05 godz. 12:00–13:00	Odpowiedzialność członków zarządu i kadry menedżerskiej sp. z o.o.	PRAWO
19/05 godz. 10:00–11:00	Przejęcie z umowy o pracę na działalność. Zalety i ryzyka	PODATKI
21/05 godz. 20:00–21:00	Wieczorne rozmowy o podatkach	PODATKI
23/05 godz. 9:30–10:30	Śniadanie podatkowe	PODATKI
26/05 godz. 14:30–15:30	Akty wewnątrzzakładowe w pigułce	HR, KADRY I PŁACE
28/05 godz. 10:00–11:30	Częste nieprawidłowości w VAT warte naprawy przed wejściem w obowiązkowy KSeF	PODATKI
29/05 godz. 10:00–11:30	Podatkowe podsumowanie miesiąca maj 2025	PODATKI
30/05 godz. 10:00–11:00	Weryfikacja deklaracji w podatku od nieruchomości przez organ podatkowy – jak się przygotować?	PODATKI

04.

Z życia LTCA

2 KWIETNIA

Miło nam poinformować, że do naszego zespołu dołączył nowy Radca Prawny, Doradca Podatkowy – Jakub Sitarski. W LTCA Jakub będzie kierował praktyką sporów podatkowych i postępowań sądowych.

7-8 KWIETNIA

Roadshow oficjalnie wystartował i wyruszył w trasę! Pierwszymi przystankami były Wrocław i Katowice! Inauguracyjne spotkania dostarczyły solidnej dawki wiedzy o podatkach, AI i cyberbezpieczeństwie – tematach, które dziś realnie wpływają na rozwój każdej firmy. Spotkania obfitowały w merytoryczne prelekcje, praktyczne case studies oraz angażujące dyskusje, które otwierają nowe perspektywy. Uczestnicy spędzili ponad 4 godziny, chłonąc wiedzę i dzieląc się doświadczeniami.

Dziękujemy wszystkim obecnym za zaangażowanie i pozytywną energię – to właśnie dzięki uczestnikom Roadshow ma swój niepowtarzalny charakter i tempo, które napędza kolejne wydarzenia!

9 KWIETNIA

Zespół kancelarii miał przyjemność uczestniczyć w XVIII Spotkaniu Poznańskiego Klubu Przedsiębiorczości – wydarzeniu pełnym interesujących prelekcji, merytorycznych rozmów i wyjątkowej atmosfery.

W gronie przedsiębiorców, ekspertów i liderów biznesu kancelarię reprezentowali Daniel Więckowski oraz Klaudia Jachira. Spotkanie było doskonałą okazją do wymiany doświadczeń, zdobycia nowej wiedzy i nawiązania wartościowych kontaktów.

14-15 KWIETNIA

W kolejnym tygodniu trasa RoadShow poprowadziła nas z północy na południe Polski – z przystankami w Białymstoku i Krakowie. Oba spotkania przyciągnęły licznych specjalistów, którzy przyszli po konkretną dawkę wiedzy i najnowsze informacje ze świata podatków. W programie znalazły się tematy wyjątkowo istotne dla praktyków: kontrole podatkowe, świadczenia pracownicze, nadchodzące zmiany legislacyjne na 2025 rok, a także rola sztucznej inteligencji w pracy księgowego.

Nie zabrakło też łżejszych momentów – szczególne emocje wzbudziły przykłady nietypowych firmowych wydatków, które mogą przyciągnąć uwagę fiskusa. Uczestnicy wysoko ocenili również blok poświęcony cyberbezpieczeństwu – zarówno w kontekście firmowym, jak i prywatnym. Prelegenci przedstawili realne zagrożenia oraz praktyczne wskazówki, jak zadbać o bezpieczeństwo danych – temat, który dziś zdecydowanie warto mieć na radarze.

16 KWIETNIA

Z dumą dzielimy się kolejnym sukcesem LTCA! W najnowszym XIX Rankingu Firm i Doradców Podatkowych przygotowanym przez Dziennik Gazetę Prawną nasza firma została wyróżniona aż w czterech kategoriach:

- Po raz kolejny znaleźliśmy się w gronie największych firm doradztwa podatkowego, zatrudniających powyżej 20 osób z uprawnieniami.
- Odnotowaliśmy awans w kategorii przychodów, co potwierdza efektywność i rosnącą skalę naszych działań.
- Zajęliśmy III miejsce w prestiżowej kategorii doradztwo transakcyjne – za projekty z obszaru CIT oraz WHT.
- Indywidualne wyróżnienie zdobył Grzegorz Niebudek zajmując I miejsce w kategorii doradców specjalizujących się w CIT.

Składamy wyrazy uznania dla całego zespołu LTCA. Dziękujemy naszym klientom i partnerom za nieustanne zaufanie i współpracę.

Rozbiliśmy bank w rankingu Rzeczypospolitej! Nasi doradcy podatkowi zdobyli nagrody w aż 8 z 10 kategorii – to najlepszy wynik spośród wszystkich firm!

Dodatkowo – 1. miejsce za innowacyjność i digitalizację dzięki projektom DoradzAI i Akademia LTCA.

Wśród laureatów znaleźli się:

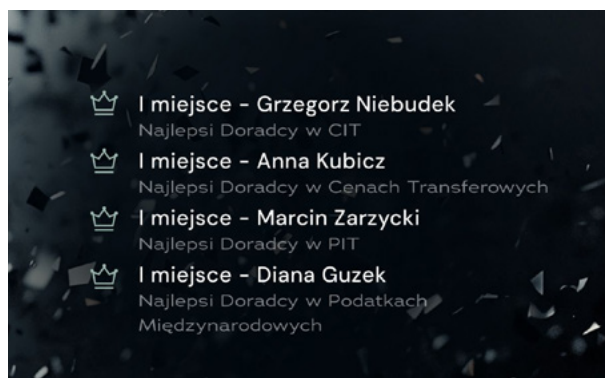
- Marcin Zarzycki – najlepszy doradcy w PIT
- Grzegorz Niebudek – najlepszy doradcy w CIT
- Anna Kubicz – najlepszy doradcy w cenach transferowych
- Diana Guzek – najlepszy doradcy w podatkach międzynarodowych

A ponadto rekomendacje zdobyli:

- Daniel Więckowski w podatku VAT
- Klaudia Jachira w doradztwie transakcyjnym
- Urszula Gryń w podatku od nieruchomości
- Łukasz Jankowski w podatku akcyzowym

To już 19. edycja prestiżowego rankingu Rzeczypospolitej, który wyróżnia najlepszych ekspertów i firmy doradztwa podatkowego w Polsce.

Przed nami kolejne wyzwania – i jeszcze więcej motywacji!

ELASTYCZNY ABONAMENT W AKADEMII LTCA

Ponad 2000 webinarów i szkoleń

» podatki » prawo » kadry » płace

Sprawdź teraz →

www.akademialtca.pl

www.ltca.pl

www.akademialtca.pl

LTCA Zarzycki Niebudek Kubicz Sp. k.

ul. Miodowa 1
00-080 Warszawa

+48 795 005 007
biuro@ltca.pl